

ATT FÖRSTÅ DET JUDISKA INFLYTANDET

Del 1

Egenskaper som bildar bakgrund till den judiska aktivismen

av Kevin MacDonald

SAMMANFATTNING

Alltsedan antiken har judiska befolkningar upprepade gånger nått en ställning av makt och inflytande inom västerländska samhällen. Jag kommer att diskutera judiska bakgrundsegenskaper, som gynnar förvärvet av inflytande: etnocentrism, intelligens och rikedom, psykologisk intensitet, aggressivitet, med fokus huvudsakligen på etnocentrismen. Jag skall dryfta den judiska etnocentrismen i sitt historiska, antropologiska och evolutionära sammanhang och i sitt samband med tre psykologiska processer av avgörande betydelse: den moraliska partikularismen, självbedrägeriet och den starka judiska tendensen att gå samman i exklusiva, auktoritära grupper, när fara synes hota.

Judiska befolkningar har alltid haft en oerhörd påverkan på de samhällen de bor i på grund av flera egenskaper, som är centrala för judendomen såsom en gruppevolutionär strategi. Först och är främst är judar etnocentriska och kan samarbeta i väl organiserade, sammanhållna och effektiva grupper. Viktig är även den höga intelligensen, som innefattar intelligensens användbarhet för att nå rikedom, framträdande positioner i medierna, framgång i den akademiska världen och på den juridiska banan. Jag skall dryfta även två andra egenskaper, som blivit mindre beaktade: den psykologiska intensiteten och aggressiviteten.

De fyra bakgrundsegenskaperna etnocentrism, intelligens, psykologisk intensitet och aggressivitet har till resultat att judar kan bilda respektingivande, effektiva grupper – grupper som är i stånd att få mäktiga, förvandlande effekter på de folk de lever inom. I den moderna världen påverkar dessa egenskaper den akademiska världen och de etablerade och ledande medierna, varigenom den judiska effektiviteten blivit starkare än den blev i traditionella samhällen. Men judar har upprepade gånger blivit en elitgrupp och en mäktig grupp i samhällen där de levat i tillräckligt antal. Det är anmärkningsvärt att judar vanligen som en liten minoritet har stått i centrum för en lång rad historiska skeenden. Judar upptog mycket kyrkofädernas tänkande på 300-talet, det århundrade då det kristna herraväldet i Västerlandet bildades. Jag har framlagt tanken att kyrkans starka judefientliga hållning och lagstiftning på 300-talet faktiskt måste förstås som en försvarsreaktion mot den judiska ekonomiska makten och det judiska förslavandet av icke-judar.¹ Judar, som till namnet låtit omvända sig till kristendomen men behöll sina etniska band i giftermål och handel, utgjorde i 250 år måltavlan för inkquisitionen i Spanien, Portugal och de spanska kolonierna i Nya världen. I grund och botten bör inkquisitionen betraktas såsom en försvarsreaktion mot dessa ”nykristnas” ekonomiska och politiska herravälde.²

Judar har också stått i centrum av 1900-talets alla viktiga händelser. Judar var ett nödvändigt inslag i bolsjevikrevolutionen, som skapade Sovjetunionen, och judar förblev en elitgrupp i Sovjetunionen åtminstone till efter andra världskriget. De var en viktig måltavla för

nationalsocialismen i Tyskland, och de har varit drivande krafter i den kulturella och etniska revolution som inleddes i Förenta staterna efter 1965 och vari förordandet av icke-vit massinvandring till europeiska och av europeer befolkade länder ingått.³ I den samtida världen är det organiserade amerikansk-judiska lobbygrupper och djupt engagerade judar inom Bush-administrationen och massmedierna, som ligger bakom den amerikanska proisraeliska utrikespolitiken, som leder till ett krig mot praktiskt taget hela arabvärlden.

Hur kan en så liten minoritet nå sådana väldiga effekter på Västerlandets historia? Denna uppsats är den första i en serie av tre som handlar om judiskt inflytande och söker besvara denna fråga. Den första uppsatsen i serien ger en introduktion till den judiska etnocentrismen och andra bakgrundsegenskaper, som är av betydelse för judars framgång. Den andra uppsatsen dryftar sionismen såsom skolexemplet på judisk etnocentrism på 1900-talet och ett exempel på en synnerligen inflytelserik judisk intellektuell och politisk rörelse. En vidare avsikt med serien uppsatser är att diskutera en allmän iakttagelse ifråga om den judiska historien: att i det långa loppet vinner de extremare elementen av den judiska gemenskapen och bestämmer hela gruppens riktning. Som Jonathan Sacks påpekar, är det denhängivna kärnan – som särskilt nu består av mycket inflytelserika och energiska judiska aktivistorganisationer i Förenta staterna och hypernationalistiska element i Israel – som bestämmer gemenskapens fortsatta riktning.⁴ Den tredje och sista uppsatsen skall dryfta neokonservatismen såsom en judisk intellektuell och politisk rörelse. Jag har visserligen berört neokonservatismen i min trilogi om judar,⁵ men det inflytande denna rörelse har över Förenta staternas utrikespolitik nödvändiggör en mycket fylligare behandling.

Att förstå judisk aktivism
Bakgrundsegenskaper
Ledande akademiskt inflytande
Intelligens Rikedom Medier
Etnocentrism Ömsesidigt stöd Politik
Fokuserade, effektiva grupper
Fanatism
Psykologisk intensitet
Aggressivitet

Figur 1: Att förstå judisk aktivism

Figur 1 ger en överblick över källorna till judiskt inflytande. De fyra bakgrundsegenskaperna – som dryftas mer ingående nedan – är etnocentrism, intelligens, psykologisk intensitet och aggressivitet. Dessa egenskaper ses som grundläggande för den judiska framgången i att bilda fokuserade, effektiva grupper, som kan påverka den politiska processen och den vidare kulturen. I den moderna världen kanaliseras det judiska inflytandet på politiken och kulturen genom medierna och genom ledande akademiska institutioner till en nästan överväldigande mängd områden – alltför många för att behandlas här.

[Red:s anm. Denna figur är inte medtagen i denna artikel.]

1. JUDAR ÄR HYPERETNOCENTRISKA

Annorstädes har jag hävdat att den judiska hyperetnocentrismen kan härledas till judarnas ursprung i Mellanöstern.⁶ Den traditionella judiska kulturen har ett antal inslag, som identifierar judarna med områdets uråldriga kulturer. Av dessa inslag är det viktigaste att judarna och andra mellanösternskulturer utvecklades under omständigheter, som främjade stora grupper behärskade av män.⁷ Dessa grupper var huvudsakligen storfamiljer med en stor före-

komst av ingifte (det vill säga giftermål inom släktgruppen) och giftermål med blods-förvanter, däribland sådana giftermål mellan farbror och brorsdotter eller morbror och syster-dotter som Gamla Testamentet tillåter. Dessa drag är raka motsatsen till de västeuropeiska tendenserna (Se tabell 1).⁸

TABELL 1: SKILLNADER MELLAN EUROPEISKA OCH JUDISKA KULTURFORMER.

	<i>Europeiskt kulturursprung</i>	<i>Judiskt kulturursprung</i>
Evolutionshistoria	Jägare och samlare i norr	Herdar i mellersta gamla världen
Släktskapssystem	Tvåpartsförhållande; svagt fadercentrerat	Enlinjeförhållande; starkt fadercentrerat
Familjesystem	Kärnfamilj	Storfamilj; gemensamt hushåll
Giftermålsbruk	Utgifte	Ingifte; gifte med blodsförvanter;
Äktenskapspsykologi	engifte Kamratskap; bygger på samtycke och ömsesidig tillgivenhet	flekvinnogifte Nyttoinriktad; bygger på släktstrategiskt tänkande och släktgruppens kontroll
Kvinnans ställning Samhällsstruktur	Förhållandevis stark Individualistisk; republikansk; demokratisk	Förhållandevis svag Kollektivistisk; auktoritär; karismatiska ledare
Etnocentrism Främlingsfientlighet Socialisering	Förhållandevis svag Förhållandevis svag Betonar självständighet, själv tillit	Förhållandevis stark Förhållandevis stark Betonar identifiering med ingruppen, plikter mot släktgruppen
Intellektuell hållning	Förnuft; vetenskap	Dogmatism; underkastelse under ingruppens auktoritet och karismatiska ledare
Moralisk hållning	Moralisk universalism: moralen är oberoende av grupptillhörigheten	Moralisk partikularism: ingrups- och utgruppsmoral; ”Bra är det som är bra för judarna”

Medan västerländska samhällen tenderar till individualism, är den grundläggande judiska kulturformen kollektivism, vari finns en stark känsla för gruppens identitet och gränser. Antropologer beskriver samhällen i Mellanöstern såsom ”segmenterade samhällen”, vilka är organiserade i förhållandevis ogenomträngliga grupper byggda på släktskap.⁹ Gränserna grupperna emellan förstärks ofta med yttre markörer såsom frisyrr och klädedräkt, liksom judar ofta gjort sin historia igenom. Olika grupper är bosatta på olika områden, där de behåller sin enhetlighet vid sidan av andra enhetliga grupper. Betrakta Carleton Coons beskrivning av mellanösternsamhället:

Där bestod idealet i att framhäva icke enhetligheten hos medborgarna i landet som helhet utan enhetligheten inom varje särskilt segment och största möjliga skillnad segmenten emellan. Medlemmarna av varje etnisk enhet känner behov av att identifiera sig genom någon uppsättning av symboler. Om de i kraft av sin historia äger någon raslig egendomlighet, framhäver de denna med särskilda frisyrer och dylikt, och i alla händelser bär de någon utmärkande klädedräkt och uppför sig på ett utmärkande sätt.¹⁰

Dessa samhällen är på intet vis några tjusiga mångkulturella paradis. Konflikt mellan grupper lurar ofta alldeles under ytan i dessa samhällen. I 1800-talets Turkiet till exempel levde judar, kristna och muslimer i ett slags ytlig harmoni och levde rent av i samma områden, ”men den minsta gnista räckte för att antända luntan”.¹¹

Judar befinner sig i yttersta änden av denna mellanösterntendens till hyperkollektivism och hyperetnocentrism. I min trilogi om judendomen ger jag många exempel på judisk hyperetnocentrism, och jag har flerstädes framkastat att den judiska hyperetnocentrismen är biologiskt grundad.¹² Mellanösterns etnocentrism och fanatism har slagit många människor såsom extrem, däribland William Hamilton, 1900-talets kanske viktigaste evolutionsbiolog. Hamilton skriver:

Jag är säker på att jag inte är den förste som undrat vad det är med denna del av världen, som när så olika och intensiva känslor av rättfärdighet, som skapat tre av världens mest framgångsrika och samtidigt mest splittrande och sinsemellan oförenliga religioner. Det är svårt att skönja roten, där jag vanligen söker roten till våra starka känslor, den djupast liggande delen i oss, vår biologi och evolution.¹³

Hamilton hänvisar till mina två första böcker om judendomen och anmärker sedan: ”Jag kan hålla med om mycket av det allmänna temat i en nyutkommen avhandling i detta ämne, men den synes mig ändå knappast nå fram till denna punkt i diskussionen.” Om jag inte lyckades nå tillräckligt långt i beskrivningen eller analysen av den judiska etnocentrismen, var det kanske därför att ämnet förefaller nästan hisnande djupt, med psykologiska förgreningar överallt. I egenskap av panhumanist var Hamilton starkt medveten om den mänskliga etnocentrismens, och i synnerhet den judiska variantens, förgreningar. Hamilton liknade judendomen vid skapandet av en ny mänsklig art och noterade:

Var de ”arter”, marsianen tyckte sig se i städerna och byarna för ett årtusende sedan, från humanistisk synpunkt något gott? Borde vi ha låtit deras kristaller växa? Godkänner vi dem i efterhand? Liksom tillväxten i antal genom annektering av land, genom heroiseringen av en nutida massmördare av araber [här avses Baruch Goldstein, som mördade 29 araber, däribland barn, vid Patriarkernas grotta i Hebron år 1994] och genom den hedersbegravning som bestods en förlagsmagnat [Robert Maxwell], som hade berikat Israel delvis genom att svindla sina anställda, varav de flesta säkerligen inte var judar, tycks somliga israeler hylla en ”rasenlig” och hämningslös konkurrens, liksom forntidens israeliter och de nazistiska tyskarna. Mätt efter landets storlek och den grad med vilken världens ögon ser på må själva de handlingar, som röjer denna

trend till omkastning från panhumanismen, ännu synas små, men andan bakom dem synes för denne iakttagare vara praktiskt taget identiskt lik de trender som länge föregått dem hos både människor och djur.¹⁴

En god början för tänkande om judisk etnocentrism är Israel Shahaks verk, i synnerhet den bok han författade tillsammans med Norton Mezvinsky, *Jewish Fundamentalism in Israel*.¹⁵ Dagens fundamentalister söker återskapa det liv som levdes i de judiska samhällena före upplysningen (det vill säga före omkring år 1750). Under detta tidsskede trodde det stora flertalet judar på kabbalan – den judiska mystiken. Inflytelserika judiska forskare som Gershom Scholem förbigick det uppenbara rasliga, exklusivistiska material som finns i kabbalan genom att bruka ord som ”människor” och ”kosmisk” för att låta påskina att kabbalan har ett universalistiskt budskap. I den faktiska texten står att frälsning är endast för judarna, medan icke-judar har ”sataniska själar”.¹⁶

Den etnocentrism, som framträder i dylika yttranden, var icke endast normen i det traditionella judiska samhället. Den har förblivit en stark strömning i den nutida judiska fundamentalismen med viktiga följder för den israeliska politiken. Till exempel förklarar lubavitcher-rebben, rabbi Menachem Mendel Schneerson, skillnaden mellan judar och icke-judar sålunda:

Vi har inte något fall av en djupgående förändring, vari en människa endast står på en högre nivå. I stället har vi ett fall av ... en fullständigt annorlunda art.... En judisk människas kropp är av en helt annan kvalitet än kroppen av [medlemmar av] alla folk i världen, ... Skillnaden på [kroppens] inre kvalitet,... är så stor att kropparna skulle anses vara av en fullständigt annan art. Det är därför som Talmud uppger att det finns en halakhisk skillnad i inställningen till icke-judars kroppar [i motsats till judars kroppar] ”deras kroppar är förgäves”... En ännu större skillnad föreligger med avseende på själen. Två motsatta slag av själar finns, en icke-judisk själ kommer från tre sataniska sfärer, medan den judiska själen stammar från heligheten.¹⁷

Detta påstående att judarna skulle vara enastående liknar förintelseaktivisten Elie Wiesels hävdande ”allt hos oss är annorlunda”. Judarna är ”ontologiskt” undantagsmässiga.¹⁸

Gush Emunim och andra judiska fundamentalistiska sekter, som Shahak och Mezvinsky beskriver, ingår således i en lång, konventionell judisk tradition, som anser judar och icke-judar vara fullständigt olika arter, varvid judarna är absolut överlägsna icke-judarna och lyder en i grunden olik moralisk kod. Moralisk universalism är således raka motsatsen till den judiska traditionen, vari det judiska folkets överlevnad och intressen är det viktigaste etiska målet:

Många judar, i synnerhet religiösa judar i dagens Israel och de utomlands som stöder dem, håller fast vid den traditionella judiska etiken, som andra judar helst icke vill kännas vid eller vill bortförklara. Till exempel yttrade rabbi Yitzhak Ginsburg vid Josefs grav i Nablus eller Shekhem efter att flera av hans elever häktats misstänkta för mordet på en arabisk tonårsflicka: ”Judiskt blod är inte detsamma som en gojs blod.” Rabbi Ido Elba: ”Enligt Torah befinner vi oss i en situation som innebär pikuah nefesh (att rädda ett liv) i krigstid, och i en

sådan situation kan man döda en icke-jude.” Rabbi Yisrael Ariel skrev år 1982: ”Beirut är en del av Israels land. [Detta är en hänvisning till Israels gränser såsom de anges i förbundet mellan Gud och Abraham i Första Moseboken 15:18–20 och Josua 1:3–4] Våra ledare borde ha gått in i Libanon och Beirut utan att tveka och dödat varanda en av dem. Icke ens minnet borde ha fått leva kvar.” Det är vanligen yeshiva-elever som skanderar ”Död åt araberna” i nyhetsinslag på CNN. De stölder och den korrupcion, som religiösa ledare gjort sig skyldiga till och som nyligen dokumenterats vid rättegångar i Israel och utomlands, fortsätter att aktualisera frågan om förhållandet mellan judendomen och etiken.¹⁹

Den moraliska partikularismen i sin mest aggressiva form kan ses hos ultranationalisterna såsom Gush Emunim, som anser:

Judar är inte och kan inte vara ett normalt folk. Det evigt egenartade hos judarna är resultatet av det förbund som slöts mellan Gud och det judiska folket vid berget Sinai.... Innebörden därav är att de transcendentia imperativ, som gäller för judarna, i själva verket upphäver de moraliska lagar som är bindande för normala nationers uppförande. Rabbi Shlomo Aviner, en av Gush Emunims mest produktiva ideologer, hävdar att de gudomliga bud, som det judiska folket fått, ”övergår de mänskliga begreppen om nationella rättigheter”. Han förklarar att Gud visserligen av andra folk kräver att de lyder abstrakta principer för rätt och rättvisa men att sådana lagar inte gäller för judar.²⁰

Såsom hävdas i den andra uppsatsen i denna serie, är det de mest extrema elementen inom den judiska gemenskapen, som ytterst anger riktningen för gemenskapen såsom helhet. Dessa fundamentalistiska och ultranationalistiska grupper är inga små ytterkantsgrupper, inga blotta kvarlevor av den traditionella judiska kulturen. De åtnjuter en stor respekt hos den israeliska allmänheten och hos många judar i församlingen. De utövar ett stort inflytande på den israeliska regeringen, i synnerhet Likudregeringar och den regering för nationell enhet som Ariel Sharon bildade år 2001 och nu alltså (2005) leder. Medlemmar av Gush Emunim utgör ett betydande inslag i israeliska arméns elitförband och är mycket villigare än övriga israeliska soldater att behandla palestinierna omänskligt och brutalt, vilket man ju kan befara enligt hypotesen att de är ytterligt etnocentriska. De religiösa partierna utgör sammanlagt omkring 25 procent av den israeliska valmanskåren²¹ – ett procenttal som säkerligen kommer att stiga på grund av dessa gruppers höga fruktsamhet och därför att ökande svårigheter med palestinierna tenderar att göra övriga israeler mer sympatiskt inställda till de religiösa partiernas sak. Med tanke på hur splittrad den israeliska politiken är och hur de religiösa grupperna ökar i antal, är det osannolikt att det i framtiden kan bildas regeringar utan deras medverkan. Fred i Mellanöstern förefaller därför osannolikt med mindre än att palestinierna fullständigt kapitulerar eller fördrivs.

En bra diskussion om den judiska moraliska partikularismen står att finna i en artikel, som nyligen publicerades i *Tikkun* – förmodligen den enda kvarvarande liberala judiska tidskriften. Kim Chernin undrar där varför så många judar ”har svårt att vara kritiska mot Israel”.²² Hon finner att kritiken av Israel möter flera hinder:

1. En övertygelse om att judar alltid svävar i fara, alltid har gjort det och alltså svävar i fara nu. Detta leder till: 2. Det envisa hävdandet att kritik är angrepp och kommer att medföra vår förintelse. Detta har sitt ursprung i: 3. Antagandet att allt negativt som riktas mot judar (eller Israel) är ett tecken på antisemitism och (återigen oundvikligen) leder till vår förintelse.... 6. En ännu mer dold tro att en tillräcklig mängd lidande ger rätt att bruka våld.... 7. Övertygelsen att vår tro, vår ideologi (eller teologi) betyder mer än än andra människors liv.

Chernin framlägger den judiska moraliska partikularismens psykologi:

Vi håller ett vakande öga, vi avläser tecknen, vi upptäcker gliringen, vi drar fram bevisen, vi blir, som vi inbillar oss, de alltid vaksamma väktarna över vårt folks överlevnad. Hotade som vi alltid inbillar oss vara, hotade som vi envisas med att vara, överdriver vi allt negativt, all kritik eller allt klander, också den som kommer från våra egna, och uppfattar vi all sådan kritik som en livsfarlig attack. Vägen till fruktan är banad. Men vår benägenhet till denna uppfattning är i sig en av våra oinsedda faror. Allt medan vi samlar material för att bevisa vår farofyllda belägenhet i världen, leds vi steg för steg till en selektiv uppfattning av denna värld. När vår uppmärksamhet är riktad på oss själva som en hotad art, tycks det följa att vi själva inte kan göra någon skada.... När jag bodde i Israel, övade jag selektiv uppfattning. Jag var entusiastisk över vår lilla kibbutz vid gränsen till Libanon, tills jag insåg att vi bodde på land som hade tillhört våra arabiska grannar. När jag inte frågade hur vi hade kommit att förvärva detta land, övade jag blindhet ...

Bråddjupen i den judiska etnocentrismen har ett nära samband med känslan av att historien igenom varit förföljd. Det judiska minnet är ett minne av förföljelse och förestående katastrof, ett minne som rättfärdigar varje reaktion, eftersom det ytterst är den judiska överlevnaden som står på spel:

Vart vi än tittar, ser vi inget annat än förestående judisk förintelse.... För några år sedan vandrade jag över det vackra torget i Nürnberg och stannade för att läsa ett offentligt anslag. Där stod detta: På medeltiden önskade stadens styresmän röja mark till ett torg. De brände bort, brände ned och brände upp de judar som tidigare hade fyllt utrymmet. Det var allt. Därefter kände jag mig mycket illa till mods, när jag gick vidare över torget och avslutade min vandring. Jag kände mig naturligtvis hotad, en kvinna som går omkring i Tyskland bärande en davidsstjärna. Men dessutom kände jag en tydlig och hemsk självföreläsa över att jag var så levande, så lyckligt på semester, nu när jag hade kommit att tänka på mordet på mitt folk för hundratals år sedan. Sedan jag hade läst anslaget, slutade jag att ha roligt och började att söka efter andra tecken på och spår av hur illa det tidigare judiska samfundet hade behandlats. Om jag hade stannat längre i Nürnberg, om jag hade gått längre i min föresats, kunde jag snart ha kommit att tro att jag personligen och mitt folk just nu var

hotade av nutidens tyskar, som satt och åt glass i ett utomhuskafé på torget. Hur mycket starkare måste denna tendens till rädsla inte vara i Mellanöstern, mitt i en krigszon!...

Märk den mäktiga känsla för historien som uttrycks i texten. Judar har ett mycket långt historiskt minne. Händelser, som inträffade för flera hundra år sedan, färgar deras nutida uppfattningar.

Denna mäktiga känsla av att gruppen är hotad och har blivit illa behandlad i det förflutna sammanhänger med en överdrivande stil i det judiska tänkandet, en stil som ständigt återkommer i judisk retorik. Chernins kommentar, ”varje negativitet, kritik eller allt klander, också från en av våra egna, antar överdrivna dimensioner”, är särskilt viktig. Enligt den judiska åsikten måste all kritik undertryckas, ty att icke göra det vore att riskera ännu en Förintelse: ”Det finns inget som heter överreaktion på en antisemitisk händelse, inget som heter att överdriva den fara som hotar överallt. Den som hånskrattade åt tanken att det skulle finnas illavarslande förebud i det amerikanska samhället, har inte lärt sig ’Förintelsens läxa’.”²³ Norman Podhoretz, chefredaktör för *Commentary*, en ledande neokonservativ tidskrift som utges av Amerikanska judiska kommittén, ger ett exempel:

Min egen åsikt är att det som hände Europas judar inskräpte en lärdom i det undermedvetna.... Lärdomen bestod i att antisemitismen, också den förhållandevis ofarliga, förnäma variant som genomförde antagningskvoter mot judiska studenter eller utestängde deras föräldrar från fina klubbar eller från anställningar i ansedda advokatfirmor på Wall Street, kunde sluta i massmord.²⁴

Detta är ett ”sluttande planets argument”, och det med besked. Schemat ser ut som följer: Kritik av judar anger ogillande av judar. Detta leder till fientlighet mot judar, vilken leder till Hitler och slutligen till massmord. Därför måste all kritik av judar undertryckas. Med detta slags logik är det lätt att avfärda argument om palestinska rättigheter till Västbanken och Gaza, eftersom ”Israels överlevnad” står på spel. Betrakta till exempel följande reklamtext, som spridits av den neokonservative publicisten David Horowitz:

Kampen i Mellanöstern handlar inte om rätt mot rätt. Den handlar om arabernas femtioåriga strävan att förstöra den judiska staten och vägran av arabstaterna i allmänhet och de palestinska araberna i synnerhet att acceptera Israels existens.... Konflikten i Mellanöstern handlar inte om Israels ockupation av territorierna. Den handlar om arabernas vägran att sluta fred med Israel, en vägran som är ett uttryck för deras vilja att förstöra den judiska staten.²⁵

Argumenten om ”Israels överlevnad” övertrumfar således bekymmer över knappa tillgångar som vatten, konfiskationen av palestinsk mark, kollektiv bestraffning, tortyr och palestinska samhällens fullständiga nedsättande till isolerade, av militär ockuperade bantustanliknande enklaver. Logiken innebär att kritiker av Israels ockupation av Västbanken och Gaza också förordar Israels förstörelse och således massmord på miljoner judar.

Likaså under debatten om USAs försäljning av militärmateriel till Saudiarabien vid den tid Carter var president ”satte Israellobbyn till alla klutar”, såsom att skicka böcker som byggde på teveserien *Holocaust* [Förintelsen] till kongressens ledamöter. AIPAC (American Israel Public Affairs Committee), den viktigaste judiska påtryckningsgruppen i Washington, lade till

en not med orden: ”Den blodisande redogörelsen för utrotningen av sex miljoner judar understryker att Israel under de nu pågående förhandlingarna är angeläget om att leva säkert utan att behöva lita till garantier utifrån.”²⁶ Med andra ord: att sälja spaningsplan av typen AWACS till Saudiarabien, ett efterblivet kungarrike med ringa militär förmåga, jämföras med medverkan i utrotandet av miljontals judar.

Judiskt tänkande om invandring till Förenta staterna uppvisar samma logik. Lawrence Auster, en konservativ jude, beskriver logiken på följande vis:

Den liberala föreställningen att ”all fördomsfullhet är odelbar” [som Norman Podhoretz förespråkar] innebär att alla yttringar av ingrupp-utgrupp-känsla väsentligen är desamma – och lika *orätta*. Den förnekar det uppenbara faktum att somliga utgrupper är *mer* olika ingruppen och alltså *mindre* assimilerbara och därför med *större* fog kan utestängas än andra utgrupper. Den innebär att det till exempel är lika klandervärdigt att utestänga muslimer från att invandra till Amerika som att vilja utestänga katoliker eller judar.

När judar så lägger ihop föreställningen att ”alla sociala fördomar och utestänganden potentiellt leder till Auschwitz” med föreställningen att ”all fördomsfullhet är odelbar”, måste de dra slutsatsen att *vartenda* utestängande av *varenda* grupp, oavsett hur främmande den kan vara för värdsamhället, är ett potentiellt Auschwitz.

Här har vi det alltså. Vi har nått in till själva kärnan i den judiska övertygelse som får judar att oförtrutet trycka på för massinvandring, även massinvandring av deras värsta dödsfiender. Enligt judars tänkesätt är det lika illa att utestänga judehatande muslimer från Amerika som att bereda vägen för en ny judisk Förintelse.²⁷

Föreställningen, att varje slags utestängande tänkande hos amerikaner – och i synnerhet europeiska amerikaner i egenskap av majoritetsgrupp – obönhörligt leder till en förintelse av judar, är inte den enda orsaken till att judiska organisationer förespråkar massinvandring. Jag har ringat in ytterligare två: tron att en större mångfald gör judarna tryggare och en intensiv känsla av historisk oförrätt gentemot Förenta staternas och Europas traditionella folk och kulturer.²⁸ Dessa två känslor belyser även den judiska moraliska partikularismen, eftersom de i det invandringspolitiska tänkandet lämnar andra folks etniska intressen obeaktade. Nyligen framfördes argumentet ”mångfald som trygghet” av Leonard S. Glickman, styrelseordförande och verkställande direktör för Hebrew Immigrant Aid Society, en judisk grupp som i mer än hundra år förespråkat fri invandring till Förenta staterna. Glickman yttrade, ”Ju mer det amerikanska samhället präglas av mångfald, desto tryggare är [judar].”²⁹ För närvarande är HIAS djupt engagerat i att värva flyktingar från Afrika att invandra till Förenta staterna.

Argumentet om mångfalden som trygghet och dess koppling till historiskt agg riktat mot den europeiska civilisationen ligger implicita i ett uttalande Simon-Wiesenthal-Centret (SWC) nyligen gjorde till svar på den förre franske presidenten Valéry Giscard d’Estaings argument att det muslimska Turkiet inte har någon plats i den Europeiska unionen:

När europeiska monarker på 1400-talet fördrev judarna, var det ironiskt nog det muslimska Turkiet, som välkomnade dem.... Under Förintelsen, när Europa slaktade sina judar, var det turkiska konsuler, som gav skydd åt flyktingar från Vichy-Frankrike och andra med nazisterna allierade länder.... Dagens europeiska nynazister och

skinnhuvuden riktar in sig på turkiska offer, medan Ni, herr president, uppges överväga påvens vädjan om att er konvention framhåller Europas kristna arv. [Simon-Wiesenthal-Centret föreslog att Giscard's nya konstitution] underströk pluralismen i ett mångreligiöst och mångetniskt Europa, vari det muslimska Turkiets deltagande kunde stärka kontinentens muslimska samfund – och faktiskt Turkiet självt – mot extremismens, hatets och fundamentalismens faror. Ett europeiskt Turkiet kan endast vara till gagn för stabiliteten i Europa och Mellanöstern.³⁰

Här ser vi hur den judiska moraliska partikularismen i förening med ett djup känsla av historiskt agg – endast ett annat ord för hat – mot den europeiska civilisationen och en vilja att göra slut på Europa som en kristen civilisation med sin traditionella etniska bas. Enligt SWC kan "extremismens, hatets och fundamentalismens" hot – urtypiskt mot judar – undanröjas endast om man överger den europeiska civilisationens traditionella kulturella och etniska bas. Händelser som inträffade för fem hundra år sedan finns alltså i färskt minne hos judiska aktivister – ett fenomen som borde ge envar en tankeställare i en tid då Israel innehar kärnvapen och system för att sätta in dem över långa avstånd.³¹

En nyligen publicerad artikel om assyrier i Förenta staterna visar faktiskt att många judar inte förlåtit eller glömt händelser som skedde för 2700 år sedan, när nordriket Israel upplöstes och dess befolkning med tvång omflyttades till det assyriska rikets huvudstad Nineve: "En del assyrier säger att judar är en grupp människor, som förefaller vara mer bekanta för dem. Men eftersom den hebreiska bibeln beskriver assyrierna som grymma och hänsynslösa erövrare, uppger personer som pastor William Nissan att han ständigt utmanas av judiska rabbiner och lärde ifråga om sina förfäders missgärningar."³²

SWC rasar mot hat men underlåter att bemöta frågan om hatet som ett normativt inslag i judendomen. Judiskt hat mot icke-judar framstår som ett ständigt tema tiderna igenom allifrån antiken.³³ Den romerske historikern Tacitus noterade att "Inbördes är de oföränderligt hederliga och rent av beredda att visa medkänsla, ehuru de betraktar den övriga mänskligheten med allt det hat man riktar mot fiender."³⁴ På 1700-talet slogs den engelske historikern Edward Gibbon av judarnas fanatiska hat i den antika världen:

Alltifrån Neros till Antoninus Pius' regering ådagalade judarna gentemot Roms herravälde en vild otålighet, som upprepade gånger utbröt i de mest ursinniga massakrer och uppror. Mänskligheten chockeras vid uppräknningen av de fasaväckande grymheter de förövalde i Egyptens, Cyperns och Cyrenaicas städer, där de bodde i lömsk vänskap med de intet ont anande infödda. Och vi frestas skänka vårt bifall åt den stränga vedergällning, som legionernas vapen utdelade mot en ras av fanatiker, vilkas hemska och godtrogna vidskepelse syntes göra dem till icke endast den romerska regeringens utan hela människosläktets oblidkeliga fiender.³⁵

På 1800-talet skrev den spanske historikern José Amador de los Rios om de spanska judar som bistått muslimerna vid deras erövring av Spanien att "utan någon kärlek till det land där de levde, utan någon av dessa tillgivenheter som förädlar ett folk och slutligen utan känslor av generositet strävade de enbart efter att nära sin egen girighet och att åstadkomma goternas fördärv, varvid de grep tillfället att visa sitt eget hat och och skrävla om det hat de samlat på sig under så många århundraden."³⁶ År 1911 sammanfattade nationalekonomen Werner Som-

bart i sitt klassiska verk *Die Juden und das Wirtschaftsleben* judenheten som ”en grupp för sig själv och därför åtskild och fristående. Alla folk slogs av deras hat mot andra.”³⁷

En artikel, som Meir Y. Soloveichik nyligen publicerat med den välfunna titeln ”Hatets dygd”, utvecklar detta tema om det normativa judiska fanatiska hatet.³⁸ ”Judendomen tror att medan förlåtelsen ofta är en dygd, kan hatet vara dygdigt, när man har med de förskräckligt onda att göra. I stället för att förlåta kan vi önska ont. I stället för att hoppas på ånger kan vi hoppas att våra fiender får smaka Guds vrede.” Soloveichik anmärker att Gamla Testamentet är fullt av skildringar av fasansfullt våldsamt död som tillfogats israeliternas fiender – begäret icke endast efter hämnd utan efter hämnd på blodigaste och mest förnedrande sätt som tänkas kan: ”De hebreiska profeterna icke blott hatade sina fiender utan även frossade i deras lidande och såg däri ett passande straff.” I Esters bok berättas om hur, efter att judarna dödat sin förföljare Hamans tio söner, Ester begär att de hängs upp på en galge.

Detta normativa fanatiska hat inom judendomen kan ses i ortodoxa judars vanliga bruk av uttrycket *yemach shemo*, vilket betyder *må hans namn utplånas* [i plural lyder frasen *yemach shemam*, ”må deras namn utplånas”. Övers. anm.]. Denna fras används ”varje gång en stor fiende, nutida eller dåtida, till den judiska nationen omnämns. Till exempel kan man mycket väl säga i förbigående under ett samtal, ’Gudskelov lämnade mina farföräldrar Tyskland, innan Hitler, *yemach shemo*, kom till makten.’ Eller: ’Mina föräldrar mördades av nazisterna, *yemach shemam*.’”³⁹ Återigen ser vi att den starka medvetenheten om lidande i det förflutna leder till dagens intensiva hat:

En annan fara som ligger i hatet är att vi kan missrikta vår ovilja mot inrättningar i nutiden på grund av dessas illdåd i det förflutna. Till exempel förbehåller sig somliga av mina trosförvanter en särskild avsky mot allt tyskt, trots att Tyskland för närvarande är ett av de mest proisraeliska länderna i Europa. Likaså har enligt min egen erfarenhet många judar efter århundraden av lidande fortsatt att avsky troende kristna, fastän det är sekulära och islamister, som hotar dem i dag och kristna egentligen borde betraktas som deras naturliga bundsförvanter. Många judiska intellektuella och andra inflytelserika tar alljämt varje hävdande av kristendomens sanning som ett antisemitiskt angrepp. Sedan katolska kyrkan saligförklarar Edith Stein, en judinna som omvänt sig till kristendomen, hävdade några framstående judar att kyrkan försökte skyla över sin roll i att ha varit orsak till Förintelsen. Och sedan har vi historikern Daniel Jonah Goldhagen, som i allt väsentligt har påstått att varje försök, katolska kyrkan gör att vidhålla att kristendomen är den enda sanna religionen, utgör en fortsättning på kyrkans brott i det förflutna. Det är svårt att släcka brinnande hat, när det väl har tänts.

Soloveichik kunde också ha tagit med det judiska hatet mot Förenta staternas traditionella folk och kultur. Detta hat stammar från det judiska minnet av 1924 års invandringslag, som anses ha lett till att ett större antal judar dog i Förintelsen, eftersom den inskränkte judisk invandring från Östeuropa på 1920- och 1930-talen. Judar är också starkt medvetna om hur vitt spridda judefientliga inställningar var i Förenta staterna under tiden före andra världskriget. Hatet fortlever trots att judefientliga inställningar i allt väsentligt försvunnit i Förenta staterna efter andra världskriget och trots de starka banden mellan Förenta staterna och Israel.⁴⁰

Med tanke på den genomskådligt felaktiga logik och den uppenbara egennytta som är verk samma i de argument judiska aktivister framför, är det inte orimligt antaga att judar ofta hän-

ger sig åt självbedrägeri. I själva verket är självbedrägeriet en mycket viktig beståndsdel i den judiska moraliska partikularismen. Jag skrev ett helt kapitel om judiskt självbedrägeri i *Separation and Its Discontents*⁴¹ men det var långt ifrån en uttömmande behandling. Kim Chernin igen:

Vår känsla av att såsom folk vara offer verkar på ett farligt och lömskt sätt mot vår förmåga att veta, erkänna, nämna och minnas. Eftersom vi har antagit oss själva som offer, kan vi inte rätt läsa vår egen historia, ännu mindre vårt nuvarande tillstånd. Även i de fall skildringen av vårt våld nedlagts i en helig text, som vi noga studerar gång på gång, kan vi inte se det. Vår självvalda ställning av det folk som mest sannolikt skall förföljas fördunklar i stället för att förklara vår egen tradition. Jag kan inte räkna hur många gånger jag läst historien om Josua som en berättelse om hur vårt folk kom i rättmätig besittning av sitt utlovade land utan att stanna och säga mig själv, ”men det här är ju en historia om våldtäkt, plundring, slakt, invasion och förintelse av andra folk.” Som sådan visar den en obehagligt nära likhet med de israeliska bosättarnas och den israeliska arméns beteende i dag, ett beteende vi heller inte kan se för vad det är. Vi följer vår egen psykologis slingrande väg. Vi finner att den är ordnad kring en övertygelse om att vi utsetts till offer, vilken leder till en känsla av berättigande att utöva våld, vilket ofrånkomligen medför en förvrängning av det sätt varpå vi uppfattar både vår judiska identitet och världen och slutligen invecklar oss i ett vanskligt förhållande till språket.

Den politiske kolumnisten Joseph Sobran – som fått lida yrkesmässigt för att ha uttalat sina åsikter om Israel – blottlägger Norman Podhoretz’ moraliska partikularism. Podhoretz är en stämman i den kör av inflytelserika judar som förespråkar en omstrukturering av hela Mellanöstern till Israels gagn:

Podhoretz har **omedvetet** avslöjat den manikeiska fantasivärld som så många av dem lever i vilka nu ropar på krig med Irak. Förenta staterna och Israel är ”goda”, de arabiska och muslimska staterna är ”onda”, och de som motsätter sig detta krig företräder ”moralisk relativism”, är skenbart neutrala men i verkligheten på det ”ondas” sida. Detta är helt enkelt förryckt. Förmågan att se det onda endast hos sina fiender är inte ”moralisk klarhet”. Den är fanatismens väsen. Vi uppmanas nu att bekämpa ett slags fanatism med ett annat. [Min fetning]

Som Sobran noterar, är den moraliska partikularismen omedveten – ett exempel på självbedrägeri. Världen klyvs i två delar, den goda och den onda – ingrupp och utgrupp – som det har varit för judar i gott och väl två tusen år. Nyligen råkade Jared Taylor och David Horowitz i en diskussion, som snuddade vid judiska frågor. Taylor skriver:

Mr Horowitz beklagar tanken att ”vi alla är identitetspolitikens fångar” och anser att ras och etnicitet är triviala ting, som vi måste arbeta på att övervinna. Men om det så är, varför finns det på FrontPageMags hemsida en ständig vädjan om penningbidrag till

”Davids kampanj Försvara Israel”? Varför Israel och inte till exempel Kurdistan, Tibet, Euskadi eller Tjetjenien? Därför att mr Horowitz är jude. Hans engagemang för Israel är ett uttryck för just det slags partikularistiska identitet som han skulle vilja förneka mig och andra rasmedvetna vita. Han stöder lidelsefullt en självmedvetet judisk stat men kallar det ”att falla för det mångkulturella giftet”, när jag arbetar för en återgång till ett självmedvetet vitt Amerika. Han stöder en uttalad etnisk identitet för Israel men säger att Amerika inte skall få ha någon ... Om han stöder ett judiskt Israel, borde han stödja ett vitt Amerika.⁴²

Taylor antyder att Horowitz bedrar sig själv eller är inkonsekvent. Det är intressant att Horowitz var starkt medveten om sina egna föräldrars självbedrägeri. Horowitz’ skildring av sina föräldrar visar den starka etnocentrism som lurade under den bullriga universalism judiska kommunister uttryckte i Amerika i mitten av 1900-talet. I sin bok *Radical Son* beskriver Horowitz sina föräldrars värld. De hade gått med i en ”shul” (det vill säga synagoga), som kommunistpartiet drev och där man givit judiska helgdagar en politisk tolkning. Psykologiskt sett kunde dessa människor lika gärna ha levat i 1700-talets Polen, men de var fullständigt omedvetna om någon judisk identitet. Horowitz skriver:

Det mina föräldrar gjorde, när de gick med i det kommunistiska partiet och flyttade till Sunnyside, var att återvända till gettot. Där rådde samma gemensamma, egna språk, samma hermetiskt slutna värld, samma dubbelhet i uppträdandet, så att man visade ett ansikte för yttervärlden och ett annat för den egna stammen. Viktigare var att det rådde samma övertygelse om att man var utsedd till förföljelse och särskilt utvald, samma känsla av moralisk överlägsenhet gentemot de starkare och talrikare *gojim* utanför. Och det rådde samma rädsla för att bli utstött på grund av kätterska tankar, den rädsla som band fast de utvalda vid sin tro.⁴³

Judar återskapar judisk social struktur var de än befinner sig, också när de är fullständigt omedvetna om att de gör det. När dessa kommunister tillfrågades om sina judiska engagemang, förnekade de att de hade några sådana.⁴⁴ De var inte heller medvetna om att de hade valt etniskt judiska makar, fastän de alla gifte sig med andra judar och judinnor. Denna förnekelse har varit till nytta för judiska organisationer och judiska intellektuella apologeter, som försökt att tona ned den roll judar inom den radikala vänstern spelat på 1900-talet. Det var till exempel en vanlig taktik hos ADL alltifrån kommunistkräckens tid på 1920-talet och genom kalla krigets era att hävda att radikala judar inte längre var judar, eftersom de inte hade något judiskt religiöst engagemang.⁴⁵

Icke-judar riskerar att inte riktigt förstå hur starka dessa judiska drag av moralisk partikularism och självbedrägeri egentligen är. När Horowitz konfronteras med sitt eget rabiata stöd för Israel, förnekar han helt enkelt att etniciteten har så mycket att göra med det. Han stöder Israel av princip – hans engagemang för universalistiska moraliska principer – och han understryker relationen mellan Israel och Västerlandet: ”Israel står under anfall av samme fiende som anfallit Förenta staterna. Israel är ursprunget till Västerlandets kultur.”⁴⁶ Detta resonemang bortser från verkligheten att Israels behandling av palestinierna utgör en viktig del av orsaken

till att Förenta staterna angreps och att det hatas i hela arabvärlden. Det bortser också från faktum att den västerländska kulturen och dess starka drag av individualism är judendomens raka motsats och att Israels västerländska fernissa döljer den djupt liggande strukturen av Israel som en etniskt grundad apartheidstat.

Det är svårt att resonera med människor, som inte kan inse eller åtminstone inte erkänner djupet i deras eget etniska engagemang och fortsätter att agera på sätt som skadar andras etniska intressen. Människor som Horowitz (och hans föräldrar) kan inte se sina etniska engagemang ens när de är uppenbara för alla andra. Man kunde kanske säga detsamma om Charles Krauthammer, William Safire, William Kristol, Norman Podhoretz och den månghövdade skara av framstående judar som kollektivt behärskar den uppfattning om Israel som medierna i Förenta staterna torgför. Föga överraskande ger Horowitz bilden av Förenta staterna som en uppställning av allmänmänskliga principer utan något etniskt innehåll. Denna föreställning uppstod hos judiska intellektuella, i synnerhet Horace Kallen, för nästan hundra år sedan, vid en tid då det rådde en stark uppfattning om att Förenta staterna var en europeisk civilisation, vars utmärkande egenskaper var rasligt eller etniskt grundade.⁴⁷ Som vi alla vet, har denna värld och dess intellektuella infrastruktur försvunnit, och jag har försökt visa att den drivande kraft som motsatt sig den rasliga eller etniska uppfattningen av Förenta staterna var en samling judiska intellektuella och politiska rörelser, som kollektivt sjukförklarade varje känsla av europeisk etnicitet eller europeiska etniska intressen.⁴⁸

Med tanke på att extrem etnocentrism fortsätter att genomsyra alla delar av den organiserade judiska gemenskapen skall förespråkandet av europeernas avetni-
sering – en vanlig åsikt i de rörelser jag dryftar i *Kritikkulturen* – bäst ses som ett strategiskt drag riktat mot de folk man betraktar som historiska fiender. I *Kritikkulturens* kapitel 8 riktar jag uppmärksamheten på en lång rad av liknande dubbla måttstockar, i synnerhet vad avser den politik Israel för kontra den politik judiska organisationer drivit i Förenta staterna. Denna politik innefattar åtskillnad mellan kyrka och stat, åsikter om mångkulturalism och invandringspolitik som gynnar den härskande etniska gruppen. Denna dubbelmoral är ganska utbredd. Som noterats överallt i *Kritikkulturen*, har judiska förkämpar, som riktat sig till en västerländsk publik, främjat politik som tillgodoser judiska (partikularistiska) intressen med ord hämtade från det moraliskt universalistiska språk som är ett centralt inslag i det västerländska moraliska och intellektuella samtalet. Uppenbarligen är David Horowitz' rationalisering av sitt engagemang för Israel ett praktexempel på detta.

Ett huvudtema i *Kritikkulturen* är att judiska organisationer spelade en avgörande roll i motståndet mot tanken att Förenta staterna borde vara en europeisk nation. Likväl har dessa organisationer utgjort ett starkt stöd för Israel såsom en nation för det judiska folket. Begrunda till exempel ett pressmeddelande från ADL den 28 maj 1999:

Anti-Defamation League (ADL) berömde i dag antagandet av genomgripande förändringar i Tysklands invandringslag. ADLs nationelle direktör Abraham H. Foxman sade att mildrandet av nationens en gång stränga krav för erhållande av medborgarskap ”kommer att skapa ett klimat för mångfald och acceptans. Det är uppmuntrande att se hur pluralismen rotar sig i ett samhälle, som trots sin starka demokrati i årtionden bibehållit en orubblig politik om att medborgarskapet skall grundas enbart på blodet och härstamningen.

Mildrandet av kraven för invandring är särskilt betydelsefullt i ljuset av Tysklands historia med Förintelsen och förföljelse av judar och andra minoritetsgrupper. Den nya lagen kommer att skapa ett klimat för mångfald och acceptans i en nation med ett tungt arv av främlingsfientlighet, där begreppet 'vi och de' kommer att ersättas med principen om medborgarskap för alla."⁴⁹

Inget nämns här om att motsvarande lagar om att medborgarskapet skall grundas enbart på blodet och härstamningen är i kraft i Israel och inskränker invandringen till judar, och inget nämns heller om Israels sedan länge rådande politik att avvisa möjligheten av repatriering för palestinska flyktingar, som önskar återvända till det som numera är Israel eller till de ockuperade territorierna. Den emotsedda förändringen av den "vi och de"-inställning som påstås känneteckna Tyskland applåderas, medan den "vi och de"-inställning som utmärker Israel och utmärkt den judiska kulturen historien igenom icke omnämnes. Nyligen har Israels inrikesministerium beslutat att nya invandrare som övergått till judendomen inte längre skall kunna hämta sina icke-judiska familjemedlemmar till landet. Beslutet förväntas medföra att antalet möjliga invandrare till Israel minskas till hälften.¹⁸ Likväl fortsätter de judiska organisationerna att vara starka förkämpar för en månggetnisk invandring till Förenta staterna. Författaren Vincent Sheehan noterade denna utbredda dubbelmoral, när han iakttog sionister i Palestina år 1930: "hur idealismen går hand i hand med den mest skrämmande cynism; ... hur de är fascister i sådant som rör dem själva, i sådant som avser Palestina, och internationalister i allt annat."⁵⁰ Den högra handen vet inte vad den vänstra gör – självbedrägeri i det större formatet.

Den judiska etnocentrismen är väl grundad i bemärkelsen att vetenskapliga studier till stöd för judiska gruppers etniska sammanhållning fortsätter att publiceras. Av de nyare studierna är den mest anmärkningsvärda den som Michael Hammer et al. utfört.⁵¹ På grundval av Y-kromosomdata drar Hammer med flera slutsatsen att under en 2000-årsperiod 1 av 200 parningar inom judiska samhällen skedde med icke-judar.

På grund av sin intensiva etnocentrism tenderar judar att ha starka band med varandra – en viktig faktor för bildandet av effektiva grupper. Ett sätt att förstå denna starka dragning till andra medlemmar av den egna etniska gruppen är J. Philippe Rushtons teori om genetisk likhet, Genetic Similarity Theory, GST.⁵² Enligt GST dras människor till andra som genetiskt liknar dem. En av evolutionsbiologins grundläggande ideer är att människor förväntas hjälpa släktingar, eftersom de har liknande gener. När en far hjälper sitt barn eller en farbror sin brorson, hjälper han därmed också sig själv på grund av deras nära genetiska släktskap. (En far har hälften av sina gener gemensam med sina barn; en farbror har en fjärdedel av sina gener gemensam med sina brorsbarn.⁵³) GST utvidgar detta begrepp till icke-släktingar med resonemanget att människor gagnas när de gynnar andra som genetiskt liknar dem, även om de inte är släktingar.

GST har några implikationer, som är viktiga för förståelsen av samarbete och sammanhållning judar emellan. Teorin förutsäger att människor är vänligare mot andra som genetiskt mer liknar dem. Vad judar och icke-judar beträffar, förutsäger den att det är mer sannolikt att judar blir goda vänner och sluter sig samman med andra judar och att det råder en hög grad av samförstånd och psykologisk tillfredsställelse inom dessa förhållanden.

GST förklarar det samförstånd och den sammanhållning som i så utomordentligt hög grad råder mellan judar. Eftersom den stora majoriteten judar genetiskt är nära besläktade, förutsäger GST att de dras mycket starkt till andra judar och kanske rent av igenkänner dem också när de inte bär utmärkande klädedräkt eller frisyrier. Det finns anekdotiskt material till stöd för detta påstående. Teologen Eugene Borowitz skriver att judar söker reda på varandra i sociala situationer och känner sig "som mycket mera hemma", när de har upptäckt vilka som är

judar.⁵⁴ ”De flesta judar påstår sig vara utrustade med en anordning för avkännande av vänner och fiender, vilken möjliggör för dem att detektera närvaron av en annan jude trots kraftigt kamouflage.” En annan judisk författare kommenterar den oerhörda känsla av enhet han har med andra judar och sin förmåga att känna igen andra judar på offentliga platser, en förmåga som vissa judar kallar ”J-dar”.⁵⁵ När han äter middag ute med sin icke-judiska fästmo, igenkänns han genast som jude av andra judar, och det uppstår genast dem emellan ett ”broderskapsband”, som utestänger hans icke-judiska följeslayerska.

Robert Reich, som var arbetsmarknadsminister under president Clinton, skrev om sitt första personliga möte med styrelseordföranden för Förenta staternas centralbank Federal Reserve, Alan Greenspan: ”Vi har aldrig träffats förut, men jag känner honom genast. En blick, några ord, och jag vet var han växte upp, hur han växte upp, var han har fått det som driver honom och hans sinne för humor. Han är New York. Han är jude. Han ser ut som min onkel Louis, hans röst är min onkel Sams. Jag känner att vi varit tillsammans vid otaliga bröllop, barmitzaer och begravingar. Jag vet hans genetiska struktur. Jag är viss om att vi har haft en gemensam stamfar de senaste fem hundra åren – kanske rent av senare än så.”⁵⁶ Reich har nästan säkert rätt. Han och Greenspan har förvisso en icke avlägsen gemensam stamfar, och denna genetiska frändskap får dem att känna denna nästan övernaturliga dragning till varandra. Eller begrundade Sigmund Freud, som skrev att han fann ”judendomens och judarnas dragningskraft så oemotståndlig, många mörka känslomässiga krafter, desto mäktigare ju mindre de låter sig fattas i ord, liksom det klara medvetandet om en inre identitet, hemlighet med samma tankebyggnad.”⁵⁷

Varje diskussion om judendomen måste utgå ifrån och förmodligen avslutas med dryftandet av detta otroligt starka band, som judar har mellan sig – ett band som skapats av deras nära genetiska släktskap och genom intensifieringen av de psykologiska mekanismer som ligger till grund för gruppsammanhållningen. Detta djupa samförstånd mellan judar yttrar sig i en ökad förmåga att arbeta i mycket målmedvetna grupper.

För att avsluta denna avdelning: I största allmänhet kan sägas att den samtida organiserade judenheten kännetecknas av en hög grad av judisk identifiering och etnocentrism. Judiska aktivistorganisationer såsom ADL, Amerikanska judiska kommittén, Hebreiska sällskapet för hjälp till invandrare och de neokonservativa tankesmedjorna är inga skapelser av fundamentalistiska och ortodoxa judar utan företräder det breda judiska samfundet, icke-religiösa judar och reformjudar inräknade. Allmänt kan sägas att ju aktivare människor är engagerade i det judiska samfundet, desto mer beslutna är de att förhindra blandäktenskap och att behålla den judiska etniska sammanhållningen. Och trots att mindre engagerade judar står för en avsevärd utbredning av blandäktenskap, är ledarskapet för det judiska samfundet i Förenta staterna inte i någon större utsträckning avkomlingar ur blandäktenskap.

Den judiska etnocentrismen är till slut en vanlig traditionell mänsklig etnocentrism, ehuru förvisso en av de mera extrema varianterna. Men det som är så fascinerande är den mantel av intellektuellt stöd den judiska etnocentrismen erhållit, det komplexa och intellektuellt utstuderade i rationaliseringarna för den – varav några granskats i *Separation and Its Discontents*⁵⁸ och det tämligen vidunderliga hyckleri (eller kallblodiga bedrägeri) som ligger däri, allt i betraktande av det judiska motståndet mot etnocentrism hos europeer.

II. JUDAR ÄR INTELLIGENTA (OCH RIKA)

Den stora majoriteten av judarna i Förenta staterna är aschkenazijudar. Detta är en mycket intelligent grupp, med en genomsnittlig IQ på cirka 115 och en verbal IQ, som ligger avsevärt högre.⁵⁹ Eftersom verbal IQ är den bästa förutsägaren av framgång i yrkeslivet och rörlighet uppåt i samtida samhällen,⁶⁰ förvånar det inte att judar är en elitgrupp i Förenta staterna. Frank Salter har visat att i frågor, som det judiska samfundet finner angelägna (Israel, invand-

ring, etnisk politik i allmänhet), har judiska grupper ett inflytande, som är fyra gånger större än de europeiska amerikanernas, trots att de representerar endast omkring 2,5 procent av befolkningen.⁶¹ Nyligen publicerade uppgifter anger att den judiska per-capita-inkomsten i Förenta staterna är nästan dubbelt så stor som den icke-judiska, en större skillnad än inkomstskillnaden mellan svarta och vita.⁶² Fastän judar utgör mindre än 3 procent av befolkningen, upptar de mer än en fjärdedel av *Forbes'* lista över de fyra hundra rikaste amerikanerna. **45 procent av de fyrtio rikaste i Forbes' lista över de 400 rikaste amerikanerna är judar. Gott och väl en tredjedel av alla amerikanska mångmiljonärer är judar. I procent räknat finns det dubbelt så många judiska som icke-judiska hushåll med en inkomst större än 50 000 dollars, och bara hälften så många judiska som icke-judiska hushåll med en inkomst mindre än 20 000 dollars. Tjugo procent av professorerna vid de ledande universiteten är judar, och 40 procent av delägarna i de ledande advokatbyråerna i New York och Washington är judar.**⁶³

År 1996 fanns det ungefär 300 rikstäckande judiska organisationer i Förenta staterna, och de hade en sammanlagd budget, som kan uppskattas till omkring 6 miljarder dollars – en större summa än bruttonationalprodukten för hälften av Förenta nationernas medlemstater.⁶⁴ Till exempel hävdade ADL år 2001 att organisationens årsbudget belöpte sig till över 50 000 000 dollars.⁶⁵ Det finns också en kritisk massa av mycket förmögna judar, som är aktivt engagerade i finansieringen av judiska strävanden. Irving Moskowitz finansierar bosättningsrörelsen i Israel liksom proisraeliska neokonservativa tankesmedjor i Washington, medan Charles Bronfman, Ronald Lauder och den ökände Marc Rich finansierar Birthright Israel, ett program som har till ändamål att stärka judars etniska medvetenhet genom att låta 20 000 unga judar resa till Israel varje år. George Soros finansierar liberal invandringspolitik i hela Västvärlden och finansierar även Noel Ignatiev och hans nätplats "Race Traitor" (rasför-rädare), som är ägnad åt den vita rasens avskaffande. Så vitt jag vet, finns inga viktigare källor till finansiering avsedd att stärka europeers etniska medvetenhet eller att främja europeiska etniska intressen.⁶⁶ Förvisso har de viktigare källorna till konservativ finansiering i Förenta staterna, såsom Bradley- och Olinstiftelserna, inga dylika ändamål. I själva verket har Bradleystiftelsen varit en viktigare källa till finansiering av den huvudsakligen judiska neokonservativa rörelsen och till proisraeliska tankesmedjor såsom Centret för säkerhetspolitik.⁶⁷

Paul Findley⁶⁸ ger talrika exempel på judar, som använder sin finansiella makt till att stödja politiska kandidater med åsikter som behagar AIPAC och andra proisraeliska aktivistgrupper i Förenta staterna. Detta mycket stora finansiella stöd till proisraeliska kandidater fortsätter in i nutiden – exempel från de senaste åren är kampanjerna att utestänga Cynthia McKinney och Earl Hilliard från kongressen år 2002. På grund av sin företrädesvis judiska finansieringsbas⁶⁹ är demokratiska kandidater särskilt sårbara, men alla kandidater får smaka på detta tryck, eftersom det judiska stödet går till deras motståndare, om de på minsta sätt antyder att de inte är överens med den proisraeliska lobbyen.

Intelligensen är viktig också för att ge tillgång till hela spektret av inflytelserika ställningar, alltifrån den akademiska världen till medierna, näringslivet, politiken och rättsväsendet. I *Kritikkulturen* beskriver jag flera judiska intellektuella rörelser, som utvecklats genom nätverk av judar, som drevs av sin vilja att främja judiska strävanden och intressen. Dessa rörelser var på 1900-talet den intellektuella vänsterns ryggrad, och deras inflytande fortvarar i nutiden. Kollektivt ifrågasätter de det västerländska samhällets moraliska, politiska och ekonomiska grundvalar. Dessa rörelser har drivits med en stark intellektuell lidelse och moralisk glöd och på en teoretisk skarpsinnighet på en mycket hög nivå. Liksom gäller för den neokonservativa rörelsen, som dryftas i den tredje uppsatsen i denna serie, har alla dessa rörelser haft lätt tillgång till ansedda massmedier åtminstone delvis på grund av den stora andelen judar som ägare av och verksamma i de ledande medierna.⁷⁰ Alla dessa rörelser var starkt företrädna vid

de mest ansedda universiteten, och deras arbeten utgavs på ansedda ledande akademiska och kommersiella förlag.

Intelligensen är också framträdande i den judiska aktivismen. Den judiska aktivismen är liksom full court press i basket: intensivt tryck från varje tänkbart håll. [Med "full court press" menas att det lag, som inte har bollen, trycker hårt på motståndarlaget man mot man, innan detta hunnit lämna sin planhalva. Man nöjer sig alltså inte med att vänta för att spela defensivt på egen planhalva. Övers. anm.] Judiska strävanden är mycket välorganiserade, välfinansierade och underbyggs med skarpsinniga, akademiskt intellektuella försvarsargument. Ett gott exempel är den långa och till sist framgångsrika strävan att förändra Förenta staternas invandringspolitik.⁷¹ Den främsta judiska aktivistorganisation som påverkat invandringspolitiken, Amerikanska judiska kommittén, utmärktes av "starkt ledarskap, inre sammanhållning, välfinansierade program, finslipade lobbytekniker, väl valda icke-judiska bundsförvanter och väl valda tidpunkter."⁷² De mest synliga judiska aktivisterna, såsom Louis Marshall, var intellektuellt lysande och oerhört energiska och uppfinningsrika i sina kampanjer för invandring och andra judiska syften. När invandringsbegränsande argument framfördes i medierna, skrev Amerikanska judiska kommittén slipade gemälen som byggde på åtminstone skenbara vetenskapliga uppgifter och som på ett betecknande sätt var uttryckta i universalistiska ordalag innebärande att invandring gagnade hela samhället. Artiklar gynnsamt inställda till invandringen publicerades i rikstäckande tidskrifter, och insändare sattes in i dagstidningarna. Skickliga advokater igångsatte rättsprocesser avsedda att förhindra avvisning av främlingar.

Den invandringsvänliga lobbyen var också mycket välorganiserad. Invandringsmotståndare som senator Henry Cabot Lodge och organisationer som Förbundet för invandringsbegränsning bevakades noga och utsattes för lobbyisters påtryckning. Lobbyister i Washington förde också dagligen anteckningar om röstningstendenserna under det att lagförslag om invandring stöttes och blöttes i kongressen, och de ägnade intensiva och framgångsrika ansträngningar åt att övertyga presidenterna Taft och Wilson om att lägga in veto mot begränsande invandringslagstiftning. Katolska präster värvades att protestera mot de verkningar som begränsande lagar hade på invandring från Italien och Ungern. Man gjorde välorganiserade ansträngningar att minimera negativa uppfattningar av invandring genom att sprida ut judiska invandrare i landet och få judiska främlingar bort från socialunderstöd. Mycket synliga och bullriga massprotestmöten organiserades.⁷³

Intelligensen och organisationsförmågan framträder också i samtida judisk lobbyverksamhet till Israels fromma. Les Janka, en tjänsteman vid Förenta staternas försvarsdepartement, anmärkte att "I intet slags utrikespolitiska frågor gör det amerikanska folket sin stämna hörd. Judiska grupper utgör undantagen. De är förberedda, ypperligt pålästa. De har alla sina papper i ordning. Det är svårt för byråkrater att inte svara."⁷⁴

Morton A. Klein, ordförande för Amerikanska sionistorganisationen (ZOA), är typen för den högintelligente, kompetente och hängivne judiske aktivisten. ZOAs nätplats uppger att Klein har gjort en förnämlig karriär som biostatistiker i den akademiska världen och i regeringens tjänst under presidenterna Nixon, Ford och Carter. Han har mottagit hyllningar som en av de ledande judiska aktivisterna i Förenta staterna, i synnerhet av medier som står likudpolitiken i Israel mycket nära. Till exempel kallade *Wall Street Journal* ZOA för "den heroiska och mest trovärdiga förkämpan för Israel på den amerikanska judiska scenen i dag" och tillade att vi borde "göra en hönör åt dem som hade rätt om Oslo och Arafat ända ifrån början, ... däribland Morton Klein, som var klok, modig och orubbligt hederlig.... [N]är den amerikanska judiska kampens historia under dessa år skrives, kommer mr Klein att framträda som en mycket stor gestalt." Nätplatsen berömmar sig av Kleins framgång "mot israelfientliga fördomar" i skolböcker, resehandböcker, universitet, kyrkor och medier, liksom hans arbete i kongressen." Klein har med framgång lett ansträngningar att hindra utnämningen av Joseph

Zogby, en arab-amerikan, till utrikesdepartementet och utnämningen av Strobe Talbott, som var Clintons kandidat till posten som vice utrikesminister. Kleins proisraeliska artiklar har tryckts i ett stort antal ledande publikationer liksom judiska tidningar och tidskrifter: *New York Times*, *Washington Post*, *Los Angeles Times*, *New Republic*, *New Yorker*, *Commentary*, *Near East Report*, *Reform Judaism*, *Moment*, *Forward*, *Jerusalem Post*, *Philadelphia Inquirer*, *Miami Herald*, *Chicago Tribune*, *Ha'aretz* (Jerusalem), *Maariv* (Jerusalem) och den israeliska tidningen *Vesti*.

Kleins aktivism understryker vikten av den tillgång till större medier som judiska aktivister och organisationer åtnjuter – en företeelse, som ytterst kan härledas till den judiska intelligensen. Judar har en mycket stor närvaro i medierna som ägare, producenter och redaktörer – en långt större sådan än någon annan urskiljbar grupp.⁷⁵ I den samtida världen är denna närvaro särskilt viktig vad gäller åsikter om Israel. Mediernas bevakning av Israel behärskas i Förenta staterna av en partiskhet till Israels förmån, medan i större delen av världen den förhärskande åsikten är att palestinierna är ett fördrivet och förtryckt folk.⁷⁶ Ett stöd till Israel, som är av avgörande betydelse, är den härskara av professionella kommentatorer, ”som förutsätts stödja Israel reflexmässigt och förbehållslöst”.⁷⁷ Det kanske mest flagranta exemplet på partiskhet till Israels förmån till följd av judisk mediamakt är familjen Asper, som äger CanWest, ett bolag som kontrollerar mer än 33 procent av den engelskspråkiga nyhetspressen i Kanada. CanWest har infört en redaktionell policy enligt vilken alla ledarartiklar måste godkännas av huvudkontoret. Såsom Canadian Journalists for Free Expression, en sammanlutning av journalister för yttrandefrihet, noterar, ”stöder familjen Asper troget Israel i dess konflikt med palestinierna, och bevakningen av Mellanöstern synes vara ett särskilt känsligt område.”⁷⁸ CanWest har utövat kontroll av sina journalisters arbete genom att omredigera eller neka publicera artiklar, som framfört palestinavänliga eller israelfientliga åsikter. Journalister, som underlåtit att skriva enligt CanWests riktlinjer, har klandrats eller avskedats.

III. JUDAR ÄR PSYKOLOGISKT INTENSIVA

Jag har liknat judisk aktivism vid ”full court press” i basket – obevekligt intensiv och med täckning av varje möjlig anfallsvinkel. Det finns ett avsevärt material, som visar att judar ligger över genomsnittet i emotionell intensitet.⁷⁹ Emotionellt intensiva människor är benägna till intensiv upplevelse av både positiva och negativa emotioner.⁸⁰ Emotionaliteten kan ses som en beteendeförstärkare – en energigivande faktor. Individer, som har höga värden i affektintensitet, har komplexare sociala nätverk och komplexare liv, inräknat flerfaldiga och rent av mot varandra stridande mål. De strävar intensivt efter sina mål.

Vad gäller judar påverkar detta tonen och intensiteten i deras aktivistiska strävanden. Bland judarna finns en kritisk massa, som är intensivt engagerad i judiska angelägenheter – ett slags dygnetruntenengagemang, som ger omedelbar, massiv reaktion på allt som angår det judiska. Den judiska aktivismen har en egenskap av obeveklighet, av seg uthållighet. Denna intensitet går hand i hand med den ”det sluttande planets” argumentationsstil som beskrevs ovan: den judiska aktivismen är en intensiv reaktion, därför att också den mest obetydliga yttring av judefientliga åsikter och beteenden ses såsom ofrånkomligt ledande till massmord på judar, om de får lov att fortvara.

Förutom AIPACs förmåga att styra judiska pengar till de kandidater man föredrar ligger organisationens effektivitet till stor del i dess förmåga att snabbt mobilisera sina 60 000 medlemmar. ”I praktiskt taget vartenda kongressdistrikt har AIPAC en grupp framstående medborgare, som organisationen kan mobilisera, om en enskild senator eller ledamot av representanthuset behöver utsättas för påtryckning.”⁸¹ När senator Charles Percy föreslog att Israel skulle förhandla med PLO och vara villigt att byta land mot fred, översvämmades han med 2200 telegram och 4000 brev, varav 95 procent var emot, och huvudsakligen från det

judiska samfundet i Chicago.⁸² Den andra sidan förmår sällan åstadkomma en reaktion, som i intensitet kan mäta sig med den judiska reaktionen. När president Eisenhower – den siste president som stod emot den proisraeliska lobbyen – övade påtryckning på Israel att draga sig tillbaka från Sinai år 1957, motsatte sig nästan alla brev han då mottog hans beslut. Utrikesminister John Foster Dulles klagade, ”Det är omöjligt att hålla stånd, eftersom vi inte får något stöd från de protestantiska elementen i landet. Allt vi får är rejält med stryk av judarna.”⁸³ Detta bleknar vid en jämförelse med den lavin av 150 000 brev, som skickades till president Johnson med uppmaningar att stödja Israel, när Egypten stängde Tiransundet i maj 1967. Detta skedde alldeles före utbrottet av sexdagarskriget, under vilket Förenta staterna gav åtskilligt militärt bistånd och aktivt samarbetade i att mörklägga det israeliska anfallet på det amerikanska örlogsfartyget USS Liberty. Judar hade lärt sig av det nederlag Eisenhower tillfogade dem och mångfaldigat sina lobbyansträngningar, så att de skapat den i alla avseenden mest effektiva lobbyen i Washington.

Påtryckningen på tjänstemän i utrikes- och försvarsdepartementen är oförtröttlig och intensiv. Såsom en tjänsteman uttrycker det, ”Måste man betänka att denna påtryckning sker oavslutligt. Den del av personalen vid utrikesdepartementets mellanösternbyrå som sköter kontakterna med allmänheten beräknar att man får ägna omkring 75 procent av sin tid åt judiska grupper. Hundratals sådana grupper avtalar möten med regeringstjänstemän varje år.”⁸⁴

Psykologisk intensitet är typisk också för israeler. Till exempel är israelerna synnerligen envisa i sina försök att erhålla amerikansk militär materiel. Följande kommentar belyser icke endast det oförtrutna, intensiva trycket utan även den aggressivitet, varmed judar driver sina intressen: ”De nöjde sig aldrig med att få ett nej till svar. De gav aldrig upp. Dessa sändebud från en främmande makt hade alltid en inköpslista över den militära materiel de önskade sig, varav somligt var spetsteknik som ingen annan nation ägde, somligt hemlig utrustning som gav Förenta staterna ett försteg framför varje motståndare.”⁸⁵ Fastän få till antalet, är de effekter de erhåller oerhörda. ”De tycks aldrig sova, utan vakar över Israels intressen dygnet runt.”⁸⁶ Henry Kissinger fällde följande kommentar om den israeliska förhandlingstaktiken. ”Genom att förena målmedveten ihärdighet med en invecklad taktik låter de motparten behålla endast den sista återstod av klart förstånd och tankesammanhang han behöver för att kunna skriva under slutdokumentet.”⁸⁷

IV. JUDAR ÄR AGGRESSIVA

Att judar är aggressiva och ”gåpåraktiga” ingår i schablonföreställningen om dem i västerländska samhällen. Tyvärr råder det brist på vetenskapliga studier av denna sida av den judiska personligheten. Hans Eysenck, berömd för sin personlighetsforskning, hävdar att judar faktiskt anses mer aggressiva av människor som känner dem väl.⁸⁸

Judar har alltid uppfört sig aggressivt mot dem de levat bland och har av sina kritiker uppfattats som aggressiva. Vad som slår läsaren av Henry Fords bok *Den internationelle juden*, som skrevs i 1920-talets början, är framställningen av judars intensitet och aggressivitet i hävdandet av de egna intressena.⁸⁹ Som Fords bok anmärker, har judar alltsedan biblisk tid strävat att förslava och behärska andra folk, också i olydnad mot Guds befallning, och citerar därvid Gamla Testamentet, ”När israeliterna blev starkare, måste kananeerna utföra tvångsarbeten, men de drevs inte bort.” I Gamla Testamentet är det Israels välde över främlingarna som präglar förhållandet till dessa, som till exempel: ”De skall gå bakom dig, komma i bojor. De faller ner inför dig och ber med orden: ’Bara hos dig finns Gud, ingen annan finns, ingen annan är Gud.’” (Jesaja 45:14); ”De skall falla ner på sina ansikten inför dig och kyssa dammet av dina fötter.” (49:23). Liknande känslor framträder hos Tritto-Jesaja (60:14, 61:5-6), Hesekiel (t.ex. 39:10) och Predikaren (36:9). Och förhålligandet av judiska åsikter om

erövring kan ses i Jubileerboken, där världsherravälde och stor framgång i fortplantning lovas Abrahams säd:

Jag är Guden som skapade himmelen och jorden. Och jag skall göra dig fruktsam och föröka dig övermåttan mycket, och kungar skall bli till av dig, och de skall härska över varje fotsbredd som människorna beträder. Åt din säd skall jag skänka allt land som finns under himmelen, och de skall härska över alla folken efter sitt behag. Och därefter skall de intaga hela landet och äga det för evigt. (Jub. 32:18-19)

Annorstädes har jag anmärkt att judiskt ekonomiskt herravälde har varit ett viktigt tema i judefientliga åsikter tiderna igenom.⁹⁰ Följande är en petition från medborgarna i den tyska staden Hirschau, vilka motsatte sig att judar skulle få bosätta sig där, då de såg judar som aggressiva konkurrenter, som till slut behärskar det folk de lever hos:

Om endast några få judiska familjer slår sig ner här, kommer alla små butiker, garverier, järnhandlar och så vidare, vilka i dagens läge ger sina ägare endast de magraste inkomster, att genast överflyglas och fullständigt krossas av dessa [judar], så att åtminstone tolv familjer på orten kommer att bringas till tiggargraven och vår ömkliga fattigvårdskassa, som redan är i yttersta nöd, att vara fullständigt tömd inom ett år. På kortast möjliga tid kommer judarna i besittning av alla kontanta medel genom att inveckla sig i allt slags affärsverksamhet. De blir snabbt ensamma ägare av penningen, och deras kristna grannar blir deras gäldenärer.⁹¹

Det sena 1800-talets sionister såsom Theodor Herzl var alldeles medvetna om att en huvudsaklig källa till nutida judefientliga inställningar bestod i att judarnas frigörelse fört dem i direkt ekonomisk konkurrens med den icke-judiska medelklassen, en konkurrens som judarna typiskt nog vann. Herzl ”hävdade bestämt att man inte kunde förvänta sig att en majoritet skulle ’låta sig underkuvas’ av tidigare föraktade utbölingar, som den just hade frigjort från gettot.”⁹² Temat ekonomiskt herravälde har ofta förenats med åsikten att judarna är personligen aggressiva. På medeltiden sågs judarna som ”skoningslösa fordringsägare”.⁹³ Filosofen Immanuel Kant uttalade att judarna var ”ett folk av ockrare ... som överlistade det folk, hos vilket det tagit sin tillflykt ... De gör slagordet ’köparen må taga sig i akt’ till sin högsta princip, när de handlar med oss”.⁹⁴

I Förenta staterna i 1900-talets början kommenterade sociologen Edward A. Ross en större tendens hos judiska invandrare att maximera sin fördel i alla transaktioner, alltifrån judiska studenter, som ansatte sina lärare för att få högre vitsord, till fattiga judar, som försökte få mer än sin andel av den vanliga tilldelningen av välgörenhet. ”Inga andra invandrare är så bullriga, påflugna och föraktfulla gentemot andras rättigheter som hebreerna.”⁹⁵

Myndigheterna beklagar sig över att de östeuropeiska hebreerna inte hyser någon aktning för lagen som sådan och är villiga att bryta varje förordning, som står dem i vägen ... Försäkringsbolagen granskar en eldsvåderisk hos judar noggrannare än hos några andra. Långivare säger att den judiske handlanden ofta är ”hal” och ”går omkull” för att göra sig av med sina skulder. För lögnaktighet har invandraren ett

mycket dåligt rykte. I Bostons North End ”har judarnas beredvillighet att begå mened blivit ett talesätt”.⁹⁶

Dessa egenskaper har understundom noterats av judar själva. I en intervjuundersökning, som gjordes i samband med Amerikanska judiska kommitténs studie av judarna i Baltimore år 1962, ”medgav två tredjedelar av dem som svarade att de ansåg andra judar påflugna, fientliga, vulgära, materialistiska och vara upphovet till antisemitism. Och detta var endast de som var villiga att medge det.”⁹⁷

Judar var som amerikansk invandrargrupp unika i sin fientlighet mot den amerikanska kristna kulturen och i sina energiska, aggressiva ansträngningar att förändra denna kultur.⁹⁸ Enligt det synsätt, Ford företrädde i sin bok *Den internationelle juden*, hade Förenta staterna under de föregående 40 åren importerat omkring 3 500 000 huvudsakligen jiddischtalande, intensivt judiska invandrare. På denna mycket korta tid hade judar fått en oerhörd inverkan på det amerikanska samhället, särskilt i sin strävan att från det offentliga livet avlägsna uttryck för kristendomen. Denna strävan begynte åren 1899-1900 med ett försök att stryka ordet ”kristen” ur delstaten Virginias rättighetskatalog: ”Judarnas beslutenhet att från det offentliga livet utplåna varje tecken på Förenta staternas förhärskande kristna karaktär är i dag den enda aktiva formen av religiös intolerans.”⁹⁹

Ett urtypiskt exempel på judisk aggressivitet mot den amerikanska kulturen har varit det judiska förespråkandet av liberal invandringspolitik, som fått en förvandlande inverkan på Förenta staterna:

I sitt företag att vrida invandringspolitiken åt ett liberalt håll har judiska talesmän och organisationer visat ett mått av energi, som inte överträffats av någon annan i eget intresse verksam påtryckningsgrupp. Invandringen har varit en särskilt viktig angelägenhet för alla de större judiska organisationerna för det egna försvaret och förhållandena till samhället. Under åren har deras talesmän ihärdigt bevisat kongressutfrågningar, och den judiska strävan var av den allra största betydelse för bildandet och finansieringen av sådana religiöst obundna grupper som National Liberal Immigration League (Riksförbundet för liberal invandring) och Citizens' Committee for Displaced Persons (Medborgarkommittén för flyktingar).¹⁰⁰

Den judiska aggressiviteten och judarnas roll i medierna, i kulturskapandet och informationskapandet i samhällsvetenskaperna och humaniora, liksom i den politiska processen i Förenta staterna, står i skarp kontrast mot utlandskinesernas roll.¹⁰¹ Kineserna har i Sydostasien inte bildat någon fientlig kulturellt driven av någon historisk anledning till missnöje med sina värdfolk och dessas kultur. Till exempel har kineserna trots sin ekonomiska dominans inte bekymrats över inskränkningar av sina medborgerliga rättigheter, något som varit vanligt i Sydostasien.¹⁰² Medan kineserna snarare förhållit sig passiva till dylika inskränkningar, har judar reagerat mot varje yttring av judefientliga åsikter eller beteenden med en alltomfattande ansträngning att utplåna den. Vi har ju sett att den förhärskande judiska inställningen är att man icke får strunta i ens obetydliga yttringar av judefientliga åsikter och beteenden, eftersom de kan leda till massmord och kommer att göra detta. Kineserna har icke endast avstått från att söka avlägsna offentligt framvisande av symboler för indonesisk nationalism och religion utan icke ens på allvar försökt att få ändrade de sedan 1960-talet gällande lagar som föreskriver att kinesisk kultur inte får offentligt framvisas.¹⁰³

Förutom de normala slag av lobbyverksamhet, som kännetecknar den politiska processen i Förenta staterna, är de kanske tydligaste exemplen på den judiska aggressiviteten de många åtgärder man vidtagit för att skrämja motståndare – med avskedande från arbete, dödshot, ständiga trakasserier, ekonomiska förluster såsom förlust av reklamintäkter för mediaföretag och anklagelser för antisemitism – varvid det sistnämnda kanske är den svåraste tänkbara synden mot den efterkrigstida politiska ordningen. När Adlai Stevenson III drev sin kampanj i valet till delstaten Illinois' guvernör, fick hans tidigare uttalade motstånd mot den israeliska bosättningspolitiken och hans yttrande att PLO var en rättmätig röst för det palestinska folket till resultat att man utsprid ryktet om att han vore antisemit. Stevenson kommenterade:

Det finns en med skrämselfaktik arbetande aktivistisk minoritet av amerikanska judar som stöder den israeliska regeringens beslut, vare sig dessa är riktiga eller felaktiga. De gör detta mycket högröstat och mycket aggressivt, varvid de skrämmer andra, så att det blir deras röst – trots att det är en minoritet – som hörs i den amerikanska politiken. Men den är ändå mycket mer högljudd i Förenta staterna än i Israel. Med andra ord har man en mycket starkare, mycket mer högröstad avvikande åsikt i Israel än inom det judiska samfundet i Förenta staterna. Israels premiärminister har ett långt större inflytande över den amerikanska utrikespolitiken i Mellanöstern än allmänt sett över sin egen regering.¹⁰⁴

En vanlig taktik har bestått i att anklaga kritiker av Israel för att vara antisemiter. Den insiktsfulle kritikern av Israel och dess stödtrupper i Förenta staterna George Ball hävdar rentav att anklagelsen för antisemitism och skuldkänslor på grund av Förintelsen är Israellobbyns mest verksamma vapen – effektivare än dess finansiella makt.¹⁰⁵ Dessa psykologiska vapens användbarhet härrör i sin tur från det mycket starka judiska inflytandet över de amerikanska medierna. Historikern Peter Novick gör om Förintelsens vikt i det samtida amerikanska livet denna anmärkning:

Vi [det vill säga judarna] är icke endast "bokens folk" utan hollywoodfilmens och teveveminiseriens folk, tidskriftsartikelns och tidningskrönikans, seriemagasinet och det akademiska symposiets folk. När ett starkt engagemang i Förintelsen blev vitt utbrett i den amerikanska judenheten, var det på grund av den viktiga roll judar spelar i de amerikanska medie- och åsiktsbildande eliterna icke endast naturligt utan nära nog ofrånkomligt att det skulle sprida sig genom kulturen i dess helhet.¹⁰⁶

Och självfallet är vädjan till Förintelsen särskilt tvingande för amerikanska judar. När mossad vill värva amerikanska judar att hjälpa till i dess spioneri, är, som en CIA-agent uttrycker det, "vädjan mycket enkel: 'När kallelsen gick ut, och ingen brydde sig om den, blev Förintelsen resultatet.'"¹⁰⁷

Anklagelsen för antisemitism och ingivandet av känsla av skuld för Förintelsen är inte de enda redskap den judiska aggressiviteten använder, när den arbetar för Israels sak. Judiska grupper tillgriper olika medel för att injaga fruktan hos sina fiender. Människor, som motsätter sig den politik ifråga om Israel som judiska aktivistorganisationer förordar, har avskedats från sina arbeten, drabbats av brevterror, utsatts för påträngande övervakning och hotats till livet. Även om det beträffande Israel råder åtskillig självcensur i medierna på grund

av den ledande roll judar spelar i medieägandet och -produktionen, finns det blottor i rustningen, vilka dock aggressivt tillslutes. Det förekommer att ”redaktörer och annonsavdelningar hotas, bojkotter organiseras, förtal sprids, smädeskampanjer igångsätts och personliga vendettor förövas.”¹⁰⁸ Andra exempel, som Findley anför, avser påtryckning på Federala kommunikationskommissionen att draga in sändningstillstånd, krav på att skrifter före utgivning inlämnas till en granskningskommitté och insättandet av en judisk aktivist i *Washington Posts* nyhetsredaktion att där övervaka verksamheten.

Resultatet av all denna intensiva, välorganiserade aggression är att

De som mer ihållande kritiserar den israeliska politiken, ådrar sig en smärtsam och skoningslös vedergällning och rentav förlust av sitt levebröd genom påtryckning från någon del eller flera delar av Israellobbyn. Presidenter fruktar den. Kongressen lyder den. Välansedda universitet avstår från vissa studieprogram och ger efter för lobbyns påtryckningar. Israelkritiker får inte se sina argument och åsikter bedömas efter sitt sakliga värde utan får plötsligt se sina motiv, sin personliga heder och sina grundläggande moraliska värden ifrågasättas. Oavsett hur måttfull deras kritik än är, kan de bli stämplade som olje-lobbyns redskap, arabers apologeter eller rent av antisemiter.¹⁰⁹

Följande citat av Henry Kissinger sammanfattar den aggressiva israeliska inställningen till amerikanskt bistånd:

Yitzhak [Rabin] hade många utomordentliga egenskaper, men förmågan att hantera mänskliga relationer ingick inte däri. Om han hade fått hela ”Förenta staternas strategiska flygvapenkommando” i gåva, skulle han ha (a) intagit hållningen att Israel äntligen fick sin rättmätiga del och (b) funnit något tekniskt fel på flygplanen, vilket gjorde att han endast motvilligt kunde acceptera att taga emot dem av oss.¹¹⁰

Men naturligtvis är det långt viktigaste exemplet på israelisk aggressivitet den som riktats mot grannarna i Mellanöstern. Denna aggression har funnits där alltifrån begynnelsen, då Israel konsekvent utsatt gränsområdena för tryck med infall på dessa, exempel Qibya-massakern år 1953 under ledning av Ariel Sharon.¹¹¹ Aggressiviteten människor emellan i det israeliska samhället har länge varit ett ämne kommentatorer dryftat. Israel är känt för sin arrogans, fräckhet (chutzpa), kyla, grovhet, råhet och ohövlighet. Till exempel fann B. Z. Sobel, en israelisk sociolog vid universitetet i Haifa, att bland de motiv för att lämna Israel som utvandrare uppgivit ”finns faktiskt en stingslighet [i det israeliska samhället]; vredesutbrotten blossar och okvädinsorden haglar”.¹¹²

SLUTSATS

Den rådande situationen i Förenta staterna är resultatet av en vidunderlig utbredning av judisk makt och judiskt inflytande. Man måste begrunda det faktum att amerikanska judar förmått att vidmakthålla ett stöd till Israel som under de senaste 35 åren icke ifrågasatts, trots att Israel rövat mark och upprätthåller en brutal ockupation över palestinierna på de områden man besatt – en ockupation som mest sannolikt kommer att sluta i att palestinierna fördrivs eller fullständigt underkuvas, förnedras och berövas sitt människovärde. Under samma tidskede har judiska organisationer i Förenta staterna varit en viktig kraft – enligt min åsikt den

viktigaste kraften – i strävan att upprätta en stat ägnad åt att undertrycka europeers etniska identitet, att uppmuntra en massiv mångetnisk invandring till Förenta staterna och att införa ett rättssystem och en kulturideologi som i sin känslighet för etniska minoriteters klagomål och intressen närmar sig fixering: Förintelsekulturen.¹¹³

Den amerikanska judendomen är välorganiserad och frikostigt finansierad. Den har nått en avsevärd makt och har varit framgångsrik i att tillgodose sina intressen.¹¹⁴ Det råder åtskillig samsyn i breda judiska frågor, i synnerhet vad gäller Israel och judenheter i andra länder, invandrings- och flyktingpolitik, åtskillnad mellan kyrka och stat, rätten till abort och medborgerliga friheter.¹¹⁵ De väldiga förändringar i den offentliga politiken, som började med motkulturrevolutionen på 1960-talet, sammanfaller med den period då den judiska makten och det judiska inflytandet började öka i Förenta staterna. Det är i själva verket svårt att finna något betydelsefullt område, där den offentliga politiken är i strid med de ledande judiska organisationernas åsikter.

De två följande uppsatserna i denna serie dryftar konkreta exempel på judisk aktivism: sionismen såsom en radikal judisk rörelse och den för närvarande inflytelserika judiska neokonservativa rörelsen.

Om författaren

Kevin MacDonald är professor i psykologi vid California State University i Long Beach. Hans forskning har inriktats på att utarbeta evolutionära synsätt i historia och utvecklingspsykologi. Efter att ha uppnått mastersgraden i evolutionsbiologi, förvärvade han doktorsgraden i biobeteendevetenskaper vid University of Connecticut för ett arbete om beteendeutveckling hos vargar. Därefter erhöll han ett stipendium vid University of Illinois för att utföra forskning om föräldrars och barns lek. Hans forskning har inriktats på att utarbeta evolutionära synsätt inom utvecklingspsykologin. Han har skrivit fem böcker: *Social and Personality Development: An Evolutionary Synthesis* (NY: Plenum, 1988), *A People that Shall Dwell Alone: Judaism as a Group Evolutionary Strategy* (Westport, Ct: Praeger 1994), *Separation and Its Discontents: Toward an Evolutionary Theory of Anti-Semitism* (Westport, Ct 1998), *The Culture of Critique: An Evolutionary Analysis of Jewish Involvement in Twentieth-Century Intellectual and Political Movements* (Westport, Ct 1998) och *Cultural Insurrections: Essays on Western Civilization, Jewish Influence, and Anti-Semitism* (The Occidental Press, 2008). Endast *The Culture of Critique* finns översatt till svenska: *Kulturkritiken*, Nordiska förlaget 2006. Uppsatserna i serien *Att förstå det judiska inflytandet (Understanding Jewish Influence)* publicerades först i tidskriften *Occidental Quarterly* åren 2003-2004 och sedan i boken *Cultural Insurrections*.

LITTERATURHÄNVISNINGAR

Originalupplagans citat från Jubileerboken är hämtat från *Apocrypha and Pseudepigrapha of the Old Testament II*, red. av R. H. Charles, 1–82. Nytryck, Oxford: Clarendon Press, [1913] 1966. Den svenska texten är en översättning av den engelska med beaktande av den översättning Qumranseminariet vid Uppsala universitet verkställt (<http://www.lingfil.uu.se/afro/semitiska/qumran/Qjubil.html>).

Adelman, T. Z. 1999. Jewish ethics: Are they ethical? Are they Jewish? The Jewish Agency for Israel, Department for Jewish Zionist Education, August 22. <http://www.jajz-ed.org.il/juice/history1/week8.html>

- Alterman, E. 2002. Intractable foes, warring narratives: While much of the world sees Mideast conflict through Palestinian eyes, in America, Israel's view prevails; <http://www.msnbc.com/news/730905.asp>; March 28.
- Ball G. and Ball, D. 1992. *The Passionate Attachment: American's Involvement with Israel, 1947 to the Present*. New York: W. W. Norton.
- Borowitz, E. B. 1973. *The Mask Jews Wear: Self-Deceptions of American Jewry*. New York: Simon and Schuster.
- Boyle, S. S. 2001. *The Betrayal of Palestine: The Story of George Antonius*. Boulder, CO: Westview Press.
- Burton, M. L., Moore, C. C., Whiting, J. W. M. och Romney, A. K. 1996. Regions based on social structure. *Current Anthropology* 37: 87–123.
- Coughlin, R. J. 1960. *Double Identity: The Chinese in Modern Thailand*. Hong Kong and London: Hong Kong University Press and Oxford University Press.
- Chernin, K. 2002. Seven pillars of denial. *Tikkun*, Sept./Oct.
- Coon, C. 1958. *Caravan: The Story of the Middle East*, 2:a uppl. New York: Holt, Rinehart, and Winston.
- Curtiss, R. 1998. The cost of Israel to the American people. Talk presented at the Al-Hewar Center in Vienna, Virginia, May 20, 1998.
- Dumont, P. 1982. Jewish communities in Turkey during the last decades of the nineteenth century in light of the archives of the Alliance Israélite Universelle. I *Christians and Jews in the Ottoman Empire: The Functioning of a Plural Society*, red. av B. Braude och B. Lewis. New York: Holmes & Meier Publishers.
- Eickelman, D. F. 1981. *The Middle East: An Anthropological Approach*. Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall.
- Epstein, L. M. 1942. *Marriage Laws in the Bible and the Talmud*. Cambridge, MA: Harvard University Press.
- Eysenck, H. J. 1962. *The Uses and Abuses of Psychology*. Baltimore: Penguin Books.
- Findley, P. 1989. *They Dare to Speak Out: People and Institutions Confront Israel's Lobby*, 2:a uppl. Chicago: Lawrence Hill Books.
- Gay, P. 1988. *Freud: A Life for Our Time*. New York: W. W. Norton.
- Getlin, J. 2002. Violence in Mideast galvanizes U.S. Jews. *Los Angeles Times*, den 28 april.
- Gibbon, E. 1909. *The Decline and Fall of the Roman Empire*, 7 volymer., red. av J. B. Bury. London: Methuen.
- Goldberg, J.J. 1996. *Jewish Power: Inside the American Jewish Establishment*. Reading, MA: Addison-Wesley.
- Goldstein, J. 1990. *The Politics of Ethnic Pressure: The American Jewish Committee Fight against Immigration Restriction, 1906–1917*. New York: Garland Publishing.
- Gonen, J. Y. 1975. *A Psychohistory of Zionism*. New York: Mason/Charter.
- Hamilton, W. D. 2001. At the world's crossroads: Instability and cycling of two competing hosts with two parasites. I *Narrow Roads of Gene Land: The Collected Papers of W. D. Hamilton*. Vol. 2, *The Evolution of Sex*, ss. 253–285. Oxford, UK: Oxford University Press.
- Hammer, M. F., Redd, A. J., Wood, E. T., Bonner, M. R., Jarjanazi, H., Karafet, T., Santachiara-Benerecetti, S., Oppenheim, A., Jobling, M. A., Jenkins, T., Ostrer, H. och Bonn -Tamir, B. 2000. Jewish and Middle Eastern non-Jewish populations share a common pool of Y-chromosome biallelic haplotypes. *Proceedings of the National Academy of Sciences*, May 9.
- Harris, J. F. 1994. *The People Speak! Anti-Semitism and Emancipation in Nineteenth-Century Bavaria*. Ann Arbor: University of Michigan Press.
- Horowitz, D. L. 1985. *Ethnic Groups in Conflict*. Berkeley: University of California Press.

- Horowitz, D. 1997. *Radical Son: A Journey through Our Time*. New York: Free Press.
- Horowitz, D. 2002. American conservatism: An argument with the racial right. *FrontPageMagazine.com*, 27 augusti.
- Kornberg, R. 1993. *Theodore Herzl: From Assimilation to Zionism*. Bloomington: Indiana University Press.
- Larsen, R. J., and Diener, E. 1987. Affect intensity as an individual difference characteristic: A review. *Journal of Research in Personality* 21:1–39.
- Lipset, S. M., and Raab, E. 1995. *Jews and the New American Scene*. Cambridge: Harvard University Press.
- Luchaire, A. 1912. *Social France at the Time of Philip Augustus*. New York: Frederick Ungar.
- Lustick, I. A. 1987. Israel's dangerous fundamentalists. *Foreign Policy* 68 (Fall), 123–124.
- Lynn, R. 1992. Intelligence: Ethnicity and culture. I *Cultural Diversity and the Schools*, ed. J. Lynch, C. Modgil, and S. Modgil. London and Washington, D.C.: Falmer Press.
- MacDonald, K. B. 1994/2002. *A People that Shall Dwell Alone: Judaism As a Group Evolutionary Strategy with Diaspora Peoples*. Lincoln, NE: iUniverse. (Först utgiven år 1994 av Praeger, Westport, CT).
- MacDonald, K. B. 1998a. *Separation and Its Discontents: Toward an Evolutionary Theory of Anti-Semitism*. Westport, CT: Praeger.
- MacDonald, K. B. 2006. *Kritikkulturen: En evolutionär analys av judiskt engagemang i 1900-talets intellektuella och politiska rörelser*, Nordiska förlaget, Linköping 2006. Amerikanska originalets titel: *The Culture of Critique: An Evolutionary Analysis of Jewish Involvement in Twentieth-Century Intellectual and Political Movements*. Bloomington, IN: 1stBooks Library. (Först utgiven år 1998 av Praeger, Westport, CT).
- MacDonald, K. B. 2002. Review of *Henry Ford and the Jews: The Mass Production of Hate* by Neil Baldwin (New York: Public Affairs, 2001, 416 pp.) and *The International Jew: The World's Foremost Problem*, by Henry Ford (Dearborn, MI: Dearborn Independent, 1920–1921, 416 ss.). Part I: The education of a midwestern industrialist. *The Occidental Quarterly* 2, no. 3, 2002. Part II: The *Dearborn Independent* series in perspective. *The Occidental Quarterly* 2, no. 4.
- Massing, M. 2002. Deal breakers, *American Prospect*, 11 mars.
- Neuringer, S. M. 1971. *American Jewry and United States Immigration Policy, 1881–1953*. Ph.D. Dissertation, University of Wisconsin–Madison, 1969. Ann Arbor, MI: University Microfilms. (Reprinted by Arno Press, 1980.)
- Novick, P. 1999. *The Holocaust in American Life*. Boston: Houghton Mifflin.
- Podhoretz, N. 1986. The hate that dare not speak its name. *Commentary* 82(November):21–32.
- Podhoretz, N. 2000. *My Love Affair with America: A Cautionary Tale of a Cheerful Conservative*. New York: Free Press.
- Podhoretz, N. 2002. In praise of the Bush doctrine. *Commentary*, September.
- Reich, R. 1997. *Locked in the Cabinet*. New York: Scribner.
- Rokach, L. 1986. *Israel's Sacred Terrorism*, 3:e uppl. Belmont, MA: Association of Arab-American University Graduations, Inc. (Först utgiven år 1980.)
- Rose, P. L. 1992. *Wagner: Race and Revolution*. New Haven: Yale University Press.
- Ross, E. A. 1914. *The Old World and the New: The Significance of Past and Present Immigration to the American People*. New York: Century.
- Rushton, J. P. 1989. Genetic similarity, human altruism, and group selection. *Behavioral and Brain Sciences* 12: 503–559.

- Rushton, J. P. 1999. Genetic similarity theory and the nature of ethnocentrism. In K. Thienpont and R. Cliquet (eds.) *In-group/Out-group Behavior in Modern Societies: An Evolutionary Perspective*, pp. 75–107. The Netherlands: Vlaamse Gemeenschap/CBGS.
- Sacks, J. 1993. *One People? Tradition, Modernity, and Jewish Unity*. London: The Littman Library of Jewish Civilization.
- Salter, F. K. 2002. Fuzzy but real: America's ethnic hierarchy. Paper presented at the meetings of the Association for Politics and the Life Sciences, Montreal, 9 augusti.
- Schatz, J. 1991. *The Generation: The Rise and Fall of the Jewish Communists of Poland*. Berkeley: University of California Press.
- Shahak, I. 1993. Relations between Israel and organized American Jews. *Middle East Policy Council Journal* 2, no. 3,
http://www.mepc.org/public_asp/journal_shahak/shahakmain.asp
- Shahak, I., and Mezvinsky, N. 1999. *Jewish Fundamentalism in Israel*. London: Pluto Press.
- Silbiger, S. 2000. *The Jewish Phenomenon: Seven Keys to the Enduring Wealth of a People*. Atlanta, GA: Longstreet Press.
- Sobel, B. Z. 1986. Exodus from Israel. I E. Levine, red., *Voices from Israel: Understanding the Israeli Mind*. New York, London, Toronto: Herzl Press, Cornwall Books.
- Soloveichik, M. Y. 2003. The virtue of hate. *First Things* 129:41–46.
- Sombart, W. 1913/1982. *Jews and Modern Capitalism*, trans. M. Epstein. Reprint, New Brunswick, NJ: Transaction Books.
- Thernstrom, S., and Thernstrom, A. 1997. *America in Black and White: One Nation, Indivisible*. New York: Simon and Schuster.
- Vest, J. 2002. The men from JINSA and CSP. *The Nation*, 2 september.
- Walsh, W. T. 1930. *Isabella of Spain: The Last Crusader*. New York: Robert M. McBride.
- Wiesel, E. 1985. *Against Silence: The Voice and Vision of Elie Wiesel*. Selected and edited by Irving Abrahamson, vol. 1. New York: Holocaust Library.
- Yaffe, J. 1968. *The American Jews: Portrait of a Split Personality*. New York: Random House.

NOTER

1. MacDonald 2006, Kap. 3.
2. MacDonald 2006, Ch. 4.
3. MacDonald 2006.
4. Sacks 1993, ix–x
5. MacDonald 2006, ställvis.
6. MacDonald 1994/2002, Ch. 8; 2006, Företal.
7. Burton med flera. 1996.
8. MacDonald 1994/2002, kap. 3 och 8 för en diskussion om judiska tendenser till flerkvinnogifte, ingifte och gifte med blodsförvanter.
9. Till exempel Coon 1958, 153; Eickelman 1981, 157–174.
10. Coon 1958, 153.
11. Dumont 1982, 222.
12. MacDonald 1994/2002, kap. 8; MacDonald 1998a, kap. 1.
13. Hamilton 2001, s. 273. Hamilton liknar judendomen vid en specieringshändelse, där det finns en uppgift för kulturella bruk såsom matberedning: ” de främsta (men måttliga) skillnaderna från biologiska situationer består då i att judendomen kommit att använda ett kulturellt inslag av arv såsom ersättning för vad generna en gång utträttat långsammare” (s. 271). Han anmärker också att ”I djurvärlden är det kanske myrorna som utgör den närmaste

motsvarigheten till människans nischbredd. Om en ospecialiserad art av myror hade en Bibel, skulle jag nog vänta mig att i denna finna mycket lika befallningar om livsmedel, förintelse av andra grupper av myror och så vidare, såsom finns i den befintliga Bibeln, och jag skulle inte ha svårt att antaga att dessa skulle betjäna myrsamhället väl i dess kamp för tillvaron.” (s. 271)

14. Hamilton 2001, 271–27.

15. Shahak och Mezvinsky 1999.

16. Anf. arb., s. 58.

17. Shahak och Mezvinsky 1999, 59–60.

18. Wiesel 1985, 153.

19. Adelman 1999.

20. Lustick 1987, 123–124.

21. Shahak och Mezvinsky 1999, 8.

22. K. Chernin, *Tikkun*, sept./okt. 2002.

23. Novick 1999, 178.

24. Podhoretz 2000, 148.

25. www.frontpage.com; 12 december 2002.

26. Findley 1989, 102.

27. L. Auster, *The View from the Right*, 9 december 2002:

<http://www.counterrevolution.net/vfr/archives/001041.html>

28. MacDonald 2006, Företal och kap. 7.

29. *Forward*, 29 november 2002.

30. Pressmeddelande från Simon Wiesenthal Center, 10 november 2002:

http://www.wiesenthal.com/social/press/pr_item.cfm?itemID=6722

31. Intervju med holländsk-israeliske historikern Martin van Creveld den 30 januari 2003: ”Vi äger flera hundra kärnstridspetsar och -raketer och kan avfyra dem mot mål i alla riktningar, kanske även mot Rom. De flesta europeiska huvudstäder är måltavlor för vårt flygvapen...

Vår krigsmakt... är inte den trettionde starkaste i världen utan snarare den andra eller tredje.

Vi har förmågan att låta hela världen förgås med oss. Och jag kan försäkra er att det kommer att ske, innan Israel går under.” <http://www.de.indymedia.org/2003/01/39170.shtml>

32. Assyrians hope for U.S. protection, *Los Angeles Times* (Orange County Edition), 17 februari 2003, s. B8.

33. MacDonald 1998a, kap. 2.

34. Tacitus, 1942, 659.

35. Gibbon 1909, kap. 16, 78.

36. Walsh 1930, 196.

37. Sombart 1913, 240.

38. Soloveichik 2003. <http://www.firstthings.com/ftissues/ft0302/articles/soloveichik.html>

39. Ibid.

40. MacDonald 2006, Företal.

41. MacDonald 1998a.

42. http://www.amren.com/horowitz_reply.html

43. Horowitz 1997, 42

44. Se MacDonald 2006, kap. 3

45. MacDonald 1998a, kap. 6; 2006, Företal.

46. Horowitz 2002.

47. MacDonald 2006.

48. Ibid.

49. www.adl.org/presrele/dirab%5F41/3396%5F41.asp

50. Boyle 2001.
51. Hammer et al. 2000.
52. Rushton 1989; 1999.
53. Detta avser gener som är identiska, eftersom de nedärvt från en gemensam förfader eller - moder. Morbröder och systerdöttrar eller farbröder och brorsdöttrar har genomsnittligt endast en fjärdedel gemensamma gener. Det faktiska procenttalet kan variera, eftersom släktskapen förmedlas genom ett syskonförhållande. Syskon kan vara mer eller mindre lika varandra beroende på slumpartade processer, men i genomsnitt har de hälften av sina gener gemensamma.
54. Borowitz 1973, 136.
55. *Toronto Globe and Mail*, 11 maj 1993.
56. Reich 1997, 79.
57. Gay 1988, 601.
58. MacDonald 1998a, kap. 6–8.
59. MacDonald 1994/2002, kap. 7.
60. Lynn 1992.
61. Salter 2002
62. Thernstrom och Thernstrom 1997
63. Silbiger 2000.
64. Goldberg 1996, 38–39.
65. www.adl.org
66. Salter 2002.
67. Vest 2002.
68. Findley 1989.
69. Lipset och Raab 1995.
70. MacDonald 2006.
71. MacDonald 2002, kap. 7.
72. Goldstein 1990, 333.
73. Neuringer 1971.
74. Findley 1989, 164.
75. MacDonald 2006, Företal.
76. Alterman 2002.
77. *Ibid.*
78. “Not in the Newsroom: CanWest, Global, and Freedom of Expression in Canada.” Canadian Journalists for Free Expression: <http://www.cjfe.org/specials/canwest/canw2.html>; April 2002.
79. MacDonald 1994/2002, kap. 7.
80. Larsen och Diener 1987.
81. Massing 2002.
82. Findley 1989.
83. Findley 1989, 119.
84. Findley 1989, 164.
85. Findley 1989, 164.
86. Findley 1989, 328.
87. Ball och Ball 1993, 70.
88. Eysenck 1962, 262.
89. MacDonald 2002, Review of *The International Jew. Occidental Quarterly*, v. 2, nos. 3 & 4, ss. 69, 53.
90. MacDonald 1998a, kap. 2.

91. Harris 1994, 254.
92. Kornberg 1993, 183; inre citat från Herzls dagbok.
93. Luchaire 1912, 195.
94. Rose 1992, 7; kursiverat i texten.
95. Ross 1914, 150.
96. Ross 1914, 150.
97. Yaffe 1968, 73. Yaffe lägger in denna kommentar i en diskussion om självhatande judar – varmed han låter förstå att judar blott och bart accepterar schabloner som är fördomsfulla icke-judars fantasier.
98. Se även MacDonald 1994/2002.
99. *The International Jew*, 3/21/1920.
100. Neuringer 1971, 392–393.
101. MacDonald 2006.
102. Coughlin 1960, 169.
103. Se MacDonald 1994/2002, Preface to the First Paperback Edition.
104. Findley 1989, 92.
105. Findley 1989, 127.
106. Novick 1999, 12.
107. *Newsweek* 9/3/1979.
108. Findley 1989, 296.
109. Findley 1989, 315.
110. Ball and Ball 1992, 70.
111. Ball and Ball 1992, 44 och ställvis.
112. Sobel 1986, 153.
113. MacDonald 2006, Företal.
114. Goldberg 1996.
115. *Ibid.*, s. 5.

Översatt från engelskan av Lars Adelskog. Först publicerad i den amerikanska tidskriften *Occidental Quarterly*, vol. 3 (2003), nr 2.

Originalalets titel: "Understanding Jewish Influence I: Background Traits for Jewish Activism."